

Oázis



A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Küldetésünk

Atyává válni
Volt egy álmom
Vágy a szívünkben
Mindjárt meghalok
Személyes életünk magja

2015/3



Örömvadászat

Az elmúlt időszak nagyon kemény volt a munkahelyemen, rengeteget kellett dolgoznom, számolatlanul pörögtek a túlórák. Amikor a kis családommal lehettem volna, akkor is mindig beszüremkedtek a feladatok: telefonon hívtak, fontos e-mailt kellett elküldenem... Az estéken pedig, amikor végre jól átbeszélhettük volna a férjemmel a nap eseményeit, még mindig mindkettőnknek annyi dolga volt, hogy rendszeresen a laptopjaink előtt töltöttük az időt. Tudtuk, hogy ez nem jó, de mit volt mit tenni. Gondoltuk, egy rövid ideig kibírjuk valahogy ezt az erőltetett menetet.

Egy csütörtök délelőtt azonban végképp elegendő lett az egészből. Fáradt voltam, kifacsart. Ráadásul egész héten egyedül voltam bent az irodában, mert a főnököm szabadságon volt, napok óta nem beszélgettem senkivel emberien, mélyen. Mondtam is a Jóistennek, hogy

ez így nem járja, ez így nem élet, legyen szíves, küldjön számomra valami örömet. És szomorúságomban elmentem dél körül az ebédszünetben a gyerekeknek nadrágot venni (mert persze az iskolakezdekor derül ki az is, hogy mind a három csemeténk annyit nőtt a nyáron, hogy a régi gatyák már nem jók rájuk).

Pár nadrággal gazdagabban baktattam épp az üzletből kifelé, amikor egy kedves barátnőm jött velem szemben (ő is éppen a gyerekeinek vásárolt). Szóba elegyedtünk, és meghívott egy kávéra. Mivel rengeteg volt a plusz órák a munkahelyemen, azt gondoltam, ez most belefér, és nyugodt szívvel ültem be Vele egy klassz kávézóba. Olyan jó volt egy kicsit lelkileg-testileg feltöltődni, finom kávé szürcsölvé jót beszélgetni! S csak miután elbúcsúztunk, jöttem rá, hogy milyen figyelmes az én Istenem. Egészen meghatódtam, hogy ilyen komolyan vesz engem és a kéréseimet.



Lánytábor
2015.





Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkben	8
Tilman atya	35
Pápara figyelünk	37
Tedd könnyűvé	39
Nyári emlékek	42
Férfi szemmel	47
Gyermeknövelde	50
Gólyahír	52
Koronázás	53
Oázis konyha	54
Van/Nincs boruk!	56
Gyerekszaj	57
Hírek	58
Fiatalok Oázisa	60

OÁZIS 2015. október, XXV. évf. 3. (79) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Bernáth Attila és Erzsi, Berszán Simon Éva, Bodó Marci és Rita, Csermák Kálmán és Alice, Edöcsény Levente és Márta, Endrédy Cili, Endrédy Pisti és Orsi, Fehér Zoltán és Marika, Fogarasi András és Virág, Hodován Mária, Horváth Attila és Teca, Kaposi Laci és Andi, Kentenich atya, Keszei Kristóf, Keszei Miklós, Komáromi Mari, Kovács Filó, Kovács Lili, Kozma Böbi, Magyarkúti József és Judit, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari Rita, Palásthy Gergely, Rajta László, Reményi László és Judit, Sallainé Karikó Éva, Stagl Laci és Szilvi, Szalai Zsolt és Petra, Szilágyi Barnabás, Tilman atya, Török Orsolya, Treer-Windisch Mari, Török Péter és Orsolya, Varga Károly és Erika, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika, Radnai István és Márti, Radnai Kinga
- Képszerkesztő: Löw Helga
- Grafika: Ozsvári Imri
- Fotók: közösségünk tagjai
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

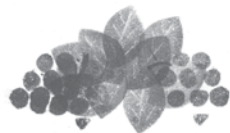
Jelenlegi számunk házigazdája a **Soproni Régió** volt, köszönjük a munkájukat!

Őket a **Pécsi Régió** követi. A következő Oázis központi témája: **Nem ítélni, jobban szeretni**

Lapzárta: **2015. december 1.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaitokat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441



A személyes eszmény

A személyes eszmény egész személyes életünk magja és középpontja. Ez az a lendkerék, mely egész erkölcsi életünket, a csendes, elrejtett hősiességre való minden törekvésünket állandóan mozgásban tartja. A személyes eszményem egy apró, értékkel telített igazság, mely teljesen nekem szól. Úgy is mondhatjuk: személyes eszményem az eredeti, személyes istenszeretetem képe.

Hol van az én óriási eredeti eszmém vagy ötletem? Nietzsche mondja valahol: Ismerni akarom a te óriási ötletedet! Fejzed ki önmaguk számára óriási ötletüket egészen világosan, egyetlen szóban vagy mondatban! Hogy ez a rövid kifejezés mi mindent jelent nekünk magunknak, micsoda mély, egyszersmind többretegű jelentéssel bír számunkra, azt

más nem értheti meg. De kérem, tartsák magukat szilárdan ehhez a gondolat-hoz, és ápolják gondosan! Biztosan sokat hallottak már arról, hogy milyen jelentőséggel bírhatnak a jelszavak mind az egyén, mind egy nép számára. Ha nem hangzana túl tiszteletlenül és elcsépelten, azt kellene mondanom, hogy a személyes eszményem egy ilyen jelszó a számomra. Talán hallottak már bizonyos dalok (pl.: a nemzeti himnusz) szuggesztív erejéről. Ami a nép számára a nemzeti himnusz, az kell, hogy legyen a személyes eszmény az én számomra.

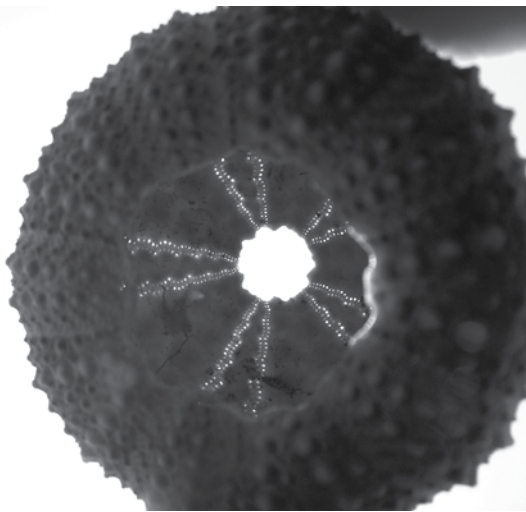
Biztos, hogy az eszményünk nem lehet valamilyen absztrakt, lélektelen gondolat, ehelyett inkább olyan személyesen színezett, élményszerű gondolat kell, hogy legyen, amely megragad bennünket, amely állandóan jelen van az életünkben. Mindig gondoskodnunk kell arról, hogy az eszményünk nyomán vallásos életünk bizonyos lendületet, bizonyos lelkesedést mutasson. Ezt képes a jó személyes eszmény biztosítani akkor is, ha egyszerűen csak egy hétköznapi hangulatról van szó.

Bizonyos lelkesedésnek kellene jellemennie az általános magatartásunkat. Nekünk, akik nagyszívűsége állítottuk be magunkat, a csendes hősiesség megvalósításához mindig segítségül kell hívnunk egy bizonyos szabályozott

lendítőerőt. Bizonyos lelkesedésre van szükségünk. De nem szabad ezt félreértetniük!

Nem egyfajta vasárnapi lelkesedésre gondolok, hanem egy nagyon is hétköznapi, mely állandóan jelen van az életünkben. Bizonyos lendületességre gondolok, mely annak köszönhető, hogy alapján véve egész lényem egy bizonyos fókuszpontra irányul. Ez a fókuszpont a személyes eszmény. Ha sikerül eszerint élnem, ebből származik aztán az öröm. Az öröm a fokmérője annak, hogy jó-e a személyes eszményem. Nagyon fontos

A személyes eszményem egy apró, értékkel telített igazság, mely teljesen nekem szól.



ez a családunk számára, mely a Szűzanya képére formálódván egyszerű, szerény, mégis hősi akar lenni. Bizonyos melegséggel és ráhangoltsággal kellene a személyes eszményre beállítani magunkat.

Mindig újra meg kell kérdeznünk: jelen van-e az öröm a családunkban? Az öröm nem féktelen jókedv, nem kitárulkozás. Az öröm, a szív vidámsága valami egészen más, mint a vigadozás. Például a vigadozást a Szűzanyával kapcsolatban el sem tudom képzelni.

A szív vidámsága bizonyos hétköznapi öröm, a nagy feladatunk iránti legalább akaratos odaadottság. Ezt biztosítja a családunkban a családesezmény és a személyes eszmény iránti elzántság.

A személyes eszmény hatásmódja energikus. A személyes eszmény bárha lassú, ám állandó tetterős munkálkodást hoz. Ennek az a mélyebb oka, hogy a személyes eszmény az embert a leglényesebb ös-ösztonénél ragadja meg: és ez a pozitív szeretet-öszton.

De hogyan találhatjuk meg a személyes eszményünket?

1. Ha eléggé biztosra akarnak menni, amikor személyiségük magját próbálják felfedezni – főleg, ha vallásosan kiformált emberekről van szó –, azt tanácsolom, hogy először is találják meg kedvenc röpmájukat. Léteznie kell egy kedvenc röpmájának! Ha ez belülről fakad, akkor a személyiségük is részt vesz benne. Kérdés persze, hogy van-e egyáltalán kedvenc kis imádságom. Nem kell persze, hogy ez valódi, szóbeli ima legyen. Ha viszont nincs ilyen, akkor féltő, hogy személyiségemnek már egyáltalán nincs (vallásosan kiformált) magja. Akkor vallásos tömegember lettem.

2. Kérdezzenek rá kedvenc foglalatosságukra, mert ebben személyiségüknek egy irracionális része nyilvánul meg.

3. Kérdezzenek rá kedvenc mottójukra. Létezik-e olyan mottó, amelyik időnként váratlanul az eszembe jut? Van-e olyan szó, mely lángra gyújtja szívemet? Más szó nem tesz rám semmi hatást, hiába lelkesednek érte tízezrek. Csak az lobbant lángra, amelyik visszaadja az alapmagtartásomat.

4. Mi a kedvenc vallásgyakorlatom? És ha azt a modern kritika látszólag egészen perifériálisnak ítélné? Egyik szentnek a személyes eszménye például a szegény lelkek felkarolása volt. Ne mondják, az Isten szerelmére, hogy a személyes eszményünk csak a Szentháromság lehet! A fő cél itt ugyanis az, hogy eltaláljuk személyiségünk magját. Ha ez nem sikerül, akkor mit számít, ha a Szentháromságról beszélek, csak beszélek, és nincs velem semmi olyan személyes kapcsolódási pontom, mint pl.

a szegények iránti vagy az őrangyalom iránti szeretetemet.

Miért fontos a személyes eszmény keresése a nevelés szempontjából?

Nevelni annyit jelent, mint az életet szolgálni. Életet teremteni nem tudok. Csak szolgálni tudom az életet. És ebben sokkal eredményesebb leszek, ha az eszmény-pedagógián nevelkedek és nevelek.

(Kentenich atya beszédének szerkesztett változata)

A szerkesztő megjegyzése: A személyes eszményét van, aki hamar megtalálja, van azonban olyan is, akinek esetleg évekre van hozzá szüksége. Ha igazán mindent megteszünk azért, hogy megtaláljuk a megfelelő gyújtóst, ami szívünket – és csakis a miénket lánggra lobbantja, akkor megtaláljuk az Isten országát is. Egyszer Tilmann atya „megijesztett” egy kicsit. Azt mondta viccesen, hogy jól tesszük, ha minél előbb megtaláljuk a személyes eszményünket, mert az nem „egy életre”, hanem az örök életre szól.

KEDVES CSALÁDOK!

Elkészült a

VATERBLICKE (Atyai pillantások)

jubileumi fotóalbum Kentenich atyáról
Schönstatt 100. születésnapjára magyar nyelven,
amely már megjelent spanyol, német és angol nyelven is.

Karácsonyi ajándéknak is kiváló!

Ez egy 240 oldalas színes fényképalbum Kentenich atyáról, és a képek mellett írárok, gondolatok. A könyv nagyméretű, 250×250 mm, keménytáblás, cérnafűzött, igényes kiadású lesz.

Várható bolti ára: 9.000 Ft lenne.

A könyv megtekinthető a www.csaladakademia.hu/olvasss oldalon. Akiket érdekel a könyv, azok előfizetés esetén kedvezményesebb áron, 6500 Ft-ért kapnak meg a könyvet. Ehhez előlegként 5.000 Ft-ot kérnénk befizetni a Csaladakadémia számlájára, a közlemény rovatba feltüntetve a család teljes nevét, és a könyv címét. Ez után pedig kérnénk egy e-mailt a kiado@csaladakademia.hu címre, hogy megtörtént a befizetés.

Október 30-ig várjuk a befizetéseket, a jelentkezéseket.

Ebben az esetben karácsonyra már a családoknál lehetne a könyv. Amennyiben nincs meg a kellő számú érdeklődő, a könyv nem kerül kiadásra, és a befizetett összeget visszautaljuk.

Megrendelési határidő: **október 30!**



Uram, engem küldj!

– egy picit messzebb, mint a konyha, ha lehet

Ahivatus egy életre szól, a küldetés egy feladatra hív – az én lexikonomban.

Mire küld a Jóisten?

Természetesen sok mindenre, s egyszerre több dologban is munkálkodhatunk.

Ehhez segítségképpen elvégeztük a Családakadémiát. Aktuálisan nem éreztük, hogy lenne miről hitelesen előadnunk, így inkább előadókat szerveztünk házaspárok számára a plébániánkon. Ebben az élethelyzetben a házigazdaság volt a küldetésünk.

Kisbátát kezdtünk várni, akinek megszületésével megváltozott a küldetésem. Nem akartam kifelé szervezkedő mozgalmi anya lenni: a kisfiam fekhessen le időben, a saját ágyába, a saját édesanyja áldásával. Legszebb küldetés.

Mégis ez a küldetés kezd szűkössé lenni. Sőt az életre szóló hivatásom, az anyaság is kezd terhes lenni. Kell mellé egy küldetés, amelyben más is lehetek, mint háztartásbeli, tanulást segítő, személyszállító, lélekápoló főállású anya. Ezek a hétköznapi küldetések rettenetesen nehezek.

Persze mindenkinek az aktuálisan nehéz feladat a terhes és más megvilágításban nevetségesen könnyűnek tűnhet. Nem is akarom elcserélni, csak új(abb) küldetést keresek, a címben megjelölt jelígre.



Arra biztosan, hogy amiből nekünk sok van, abból adjunk másoknak.

Erős, társasági, szittya fiatalként éreztük, hogy tennünk kell a kisebbekért, így szívesen lettünk ifjúsági vezetők. Sokat tanultunk, töltödtünk belőle mi is. Később összeházasodván egzisztenciális, illetve családteremtési küzdelmeinkben nem éreztük már küldetésünknek ezt.

Szeretjük egymást? Boldog családi életet élünk? Tegyük más családokért is!

Isten útjai kifürkészhetetlenek,

És ha merjük rábízni magunkat, akkor tényleg mindig új utakat és ajtókat nyit számunkra ott is, ahol már nem is gondolnánk.

Együttjárásunk 5 éve alatt többször beszélgettünk a gyerekek számáról, neveléséről... így utólag látva elég naiv elképzeléseink voltak ezekről a dolgokról. Azt éreztük biztosan, hogy sok gyermeket szeretnénk... de benne volt orvosilag, hogy talán nem is lehet gyerekünk. Így hát az örökbefogadás is szóba került.

Aztán nem kis meglepetésünkre a Jóisten megajándékozott minket egy búbájós kislánnyal, aki olyan ideális első gyerek volt, hogy kedvet kaptunk, és újra próbálkoztunk. Istennek azonban más tervei voltak, mert az újabb gyermekünk már születése előtt a mennyországba költözött. Egyfelől fájdalom és szomorúság, másfelől sok megértés, empátia és felajánlás született az ő halálával, amiben azért éreztük, hogy megnyílt a mennyország, ő már közbenjár értünk.

A vágy a nagycsaládra tovább élt bennünk, és nem sokkal később újabb kislánnyal bővült családunk. Miután belerázódtunk az új élethelyzetbe, újra csak ajándék érkezett most már egy erős fiú képében. Hálásak voltunk és boldogok, bár sok újdonságot is jelentett egy aktív fiúgyermek 5 fős családban. Azért éreztük, hogy jó lenne neki is egy korban hozzá illő testvér, és úgy tűnt, Isten meghallgatta imánkat, de aztán magához hívta újabb magzatunkat is.

A gyerekek nevet is adtak neki, és számon tartják őt is. Megpihentünk, erő gyűjtöttünk és imádkoztunk. A kegyelem megadatott újra, és fiú lett. Úgy gondoltuk, most már kerek a család, és élveztünk minden pillanatot, persze voltak kimerültségek és betegségek, de most visszanezve eltörpülnek az emlékek között, inkább a huncutságok, programok, mosolyok maradtak meg.

Ötödik gyermekünk meglepetés volt, és testvérei nagy örömeiket lelték benne, sőt mindenkit megmosolyogtatott (még most 10 évesen is ilyen). Az öröm mellé még nagyobb hála is lett bennünk, mert sajnos itt a szülés után életveszélyes szövődmények alakultak ki, de hála az orvostudománynak, nem lett semmi baj. Csak később derült ki, mikor neki is szeretnünk volna egy kistestvért, hogy bizony több gyermekünk már nem lehet.

Itt valami történt bennünk. Van egy vágyunk egy újabb gyermek után, ezt a vágyat Isten ültette el a szívünkbe, és a gyerekek is rendületlenül imádkoztak egy új kistestvértért, akkor miért nem lehet? Mi az Isten akarata ezzel? Szinte megszakadt a szívünk, ha kisbátát láttunk, de van már öt, őértük igazán hálásak lehetünk! És dicsőítettük Istent azért, akiket kaptunk, hiszen hányan vágnak első gyermekre is és nem lehet. És Isten közben kinyitotta a szívünket valami másra, valami még különlegesebbre. Megismertünk egy 10 éves kislányt, aki elvesztette balesetben a szüleit. Nem rögtön, de mégis egyszerre szüle-



tett meg bennünk a felismerés, hogy ő lehetne a mi hatodik gyerekünk. És innentől beindult a Gondviselés, a segít-

ségek, az akadályok elgördülése, sőt a gyerekeknek úgy tudtunk mesélni róla, hogy végül ők mondták ki: miért nem mi fogadjuk örökbe? Miért is ne?

És alig 3-4 hónap alatt lezajlott minden formáság, elkezdte az iskolát, és nyár végére már mi is anya és apa voltunk neki. A kezdeti szorongása, visszahúzódása – hiszen egykeként bekerülni egy nagycsaládba nem nevezhető stresszmentesnek – lassan oldódott. Például mikor „aktivitiztünk” és neki a „család” szót kellett volna elmondani, hogy kitaláljuk, így írta körbe: – hangosak és sokan vannak. Hát ezek voltunk mi. Most már 7 éve velünk van, és ő is tudja érvényesíteni akaratát, mi pedig igazi ajándékként éljük meg az ő jelenlétét.

Isten a görbe utakon is tud egyenesen írni, csak legyünk készek rá.

„Itt az idő, hogy megmentsünk egy lelket!”

(2.rész)

Örömmel adok hálát az Atyának, aki arra méltatott, hogy részem legyen a szentek örökségében, a világosságban; kiragadott a sötétség hatalmából, és áthelyezett szeretett Fia országába.
(vö. Koll,13)

A megtérésem története csodálatos esemény számomra, mert szerintem azok, akik később térnek meg, és nem belenőnek a hitbe, egészen

más fordulatszámon kapcsolódnak a Jóistenhez. Senkim, soha nem volt katolikus, soha nem láttam még templomot se előtte. Az Isten szót soha nem ejtettem ki azelőtt. Aztán a Jóisten mégis egy csavarral, hirtelen, egyértelműen engem, és csak engem és csak ott, megszólított. Ajándéknak élem meg, hogy azelőtt egyáltalán nem ismertem a Jóistent, hanem egyszer csak rákapcsolódtam erre a forrásra. Nagy volt bennem a tudásszomj

minden téren, s csak úgy szívtam magamba a hittel kapcsolatos ismereteket.

Tulajdonképpen a szerelem érzése volt bennem: nem is csupán a Jóisten iránt, inkább az Egyház iránt. Sokáig intenzív élményként éltem meg, hogy szerelmes vagyok az Egyházba, ami/aki végül is női természetű – Krisztus jegyese. A mai napig meghatározó élmény számomra az Egyházhoz tartozni, az Egyházban élni és az Egyházban szeretni Istent. Persze a Jóisten biztos tudatosan gondolta el, hogy abban a pici faluban, ahol ekkortájt éltem, volt katolikus templom. Amikor afelé a Jézus felé vettem az irányt, akit a filmvászonon láttam, akkor Őt először az Egyházban találtam meg. Ráadásul az Egyház anyja, s éppen egy ilyen anyára volt szükségem, akivel oda tudok menni Jézushoz.

A plébános atya egyszer megkérdezte, hogy szeretnék-e katolikus gimnáziumban tanulni. Hát persze, szeretnék! Bár tudtam, hogy alapvetően semmi esélyem sincs egy ilyen helyre bekerülni. Nagyon rossz tanuló voltam, nem volt családom, nem volt semmim. Akkor azt mondta, hogy próbáljuk meg a ferenceseket, oda talán felvesznek. Későbbi prefektusom évek múltán megmutatta azt a kétsoros plébánosi ajánlást, melyet az igazgatónak küldött: „Tisztelt Pál Atya! Itt az idő, hogy megmentsünk egy lelket! Tisztelettel: Vezér Béla, plébános.” És felvettek.

Azon az őszen, mikor elkezdtem gimnáziumba járni, a jó plébános atya, akinek sorsfordulásomat köszönhettem, meghalt. Mintha így tejesedett volna be az élete. Én, minthogy se apám, se anyám nem volt, úgy tekintettem rá, mint igazi atyára. Az atyaságot nála, ve-

le tapasztaltam meg. Az anyaságot pedig az Egyházban. A ferences atyáknál is mindig nagyon kerestem „az apát”. Úgy éreztem, hogy a prefektusom az is volt számomra, de a négy év után a kapcsolatunk elhalt. Ez a földi apák sorsa. Nem tudnak mindig mellettünk lenni. Elfogynak. Megértettem hát, hogy nem kell mindig megtalálni a földi apát. E nélkül is kell tudni élni.

Aztán a gimnáziumban megismertem az Egyházat mélységében, a szerzetes közösséget, az imádságot, a zsolozsmát, s minden irányban egy végtelen gazdagság jelent meg számomra. Nagyon mélyen sóvárogtam az Isten-kapcsolat után.

De a friss megtérőket körüllegő veszély engem is megtalált, melybe törvényszerűen belesodor az események lendülete és a lelkesedés. Kerestem a hivatásomat, és nagyon vonzott a papi és szerzetesi élet. A plébánián plébános, a gimnáziumban pedig ferences szerettem volna lenni. Szent Ferenc alakja teljesen elvarázsolt. Én állami gondozott gyerek voltam, nem volt rendes ruhám, cipőm, de összeraktam egy dobozt, és csak egyet tartottam meg mindenből, mert a szentferenci ideál lebegett előttem. Amúgy is toprongyos voltam, de így aztán végképp. Többször előfordult ez, volt, hogy az összes ruhámat kivittem szünetben a Kárpátaljai Ferences Miszióba, s szétosztottuk a ferences atyákkal. Az igazgató egy alkalommal, mikor elment mellettem a folyosón, látta, hogy nézek ki, levezetett a varrodába, és csináltatott nekem két nadrágot. Úgy éltem ott, mintha a saját, szerető családban élnék. Ilyen végletes ideálokkal éltem a serdülő éveimet.





13 éves állami gondozott gyerek voltam, amikor édesapám meghalt 36 éves korában. Viszonylag kevésszer láttam. Néha eljött meglátogatni, de masszív alkoholista volt, s ilyenkor is előfordult, hogy részegen jött. Annyira szégyelltem... Az utolsó találkozásunkkor komolyan veszekedtünk, mert megmondtam, hogy ha nem tud józanul jönni, akkor inkább ne jöjjön. Aztán kórházba került, a mája felmondta a szolgálatot és meghalt. Szomorú, hogy az édesapámról az utolsó emlékem ez a veszekedés.

Nagyon érdekes, hogyan szerveződik az életem az apaság, a férfilét és a fiúközösségek köré. Apa nélkül nőttem fel, intézetbe kerültem, majd a nevelőszülőimnél sem volt férfi. Ezek után kerültem be a gimnáziumba, ahol fiúközösség volt és atyák. Érettségi után másfél évig szerzetesközösségben éltem. Később Budapest VIII. kerületében dolgoztam

10 évig utcagyerekekkel, ott is csak fiúkkal. Ez egy izgalmas kép: így, apa nélkül megélt életemben az lett a feladat, hogy apja helyett apja legyek ezeknek a gyerekeknek... Nem minden esetben persze – de érdekes ez a dimenzió. Még keresem, hogy hogyan is lehet ezt megérteni. A Jóisten pedagógiája, ahogyan folyamatosan arra készít fel, hogyan kell az apanélküliségből atyává válni. Ez a történet több ponton hasonlít Kentenich atyáéhoz. A feladatot, a küldetést felismerem, de nagyon törekenynek érzem magam az apaszerepben.

23 évesen ismertem meg leendő feleségemet.

A szerzetesi hivatás és a családos lét közti konfliktust nem tudtam teljesen feldolgozni. Ez is egy kicsit a „későbbben megtérők” önmarcangolása, az Isten-keresés, Isten-szeretés feszültsége. Az biztos, hogy a szerzetessé levés vágyának elhagyása nem menekülés volt, és nem bizonytalankodás. Teljes bizonyossággal éltem meg azt, hogy családos hivatásom van. Micsoda kísértés az, hogy egy ilyen sérült gyermekkor után belépjek egy olyan közösségbe, ahol csak férfiak élnek! Nekem a Jóisten pont azt üzeni, hogy „gyere, a sebeid ellenére megtanulunk családban élni”. A Jóisten dicsőségét sokkal inkább szolgálja az, hogy bár nincsenek mintáim, Ő megmutatja, hogyan kell családban élni, hogyan kell gyerekeket nevelni, hogyan kell szeretni a házastársamat. Ugyan nem érzem magamat elég jó édesapának és elég jó

férjnek, és szomorú, hogy bár rengeteg kegyelmet kaptam az életem során, nem tudom ezeket eléggé kibontani. Ez egy folyamatos feladat számomra.

Fiatal korunk óta kötődünk Schönstathoz, engem a feleségem segített ebbe a közösségbe. Családnapokra jártunk rendszeresen (innentől kezdve a történetünk már tipikusan schönstatti). Úgy mentünk Óbudavárra, hogy nagyon oda tesszük a Jóisten elé az életünket, mutassa meg, mi legyen velünk. A családnapok alatt éppen várok az iroda előtt, mikor a kezembe került egy Új ember újság, amelyben éppen volt egy hirdetés, hogy katolikus fiúgimnázium nevelőtanárt keres. Még Óbudaváron voltunk, mikor jelentkeztem, és nyár végére derült ki, hogy felvettek. Ez (milyen érdekes!) egy fiúiskola, egy fiúközösségben kell gyerekeket nevelni. Azt élem meg, mintha egész életemben erre készültem volna. Mintha minden eddigi munkám, feladatom, tapasztalatom mind-mind arra lett

volna jó, hogy itt legyek tanár, és családos emberként mutassam meg ezeknek a fiúknak, hogyan kell felnőniük az életben, hogyan kell családot alapítani, hogyan kell férfiként hívó életet élni. Kentenich atya azt tanítja, hogy nem fáradunk bele abba, ami igazán a szívünk mélyéből fakad. Nekem nagyon erős motivációim vannak ezzel a hivatással kapcsolatban, nagyon érzem a Jóisten vezetését. Úgy érzem, azt bízza rám, azt kell élnem, hogy legyek apa.

Érdekes felfedezni a Jóisten pedagógiáját az életemben. Nagyon tudatosan vezet, ezért nem bánok semmilyen vargabetűt, mert rá kellett jönnöm, hogy mennyire nincsen egyik lépés a másik nélkül. Ha én nem így nővök fel, akkor én nem az vagyok, aki. Ha nem így fordul az életem, akkor nem vagyok itt.

És ez a vezetés jelen van a mai napig az életemben, az út előttem áll, csak lépniem kell rajta: a házasságomban, a családomban, a munkámban.

Volt egy álmom

Volt egy álmom 18 éves koromban: „Magamban csak fél ember vagyok. Van valahol egy ember, akivel eggyé leszünk és egyek leszünk.” Fontos volt nekem ez az álom. December volt, és két hónap választott el a pályaválasztás végleges döntésétől. Ekkor már két éve úgy éreztem, rátaláltam Atyámra. Olyan gimnáziumban tanulhattam, ahol nap mint nap beülhettem a kápolna padlószőnyegére az Úr

elé. Ezek az esti negyedórák csodálatosak voltak.

Szóval nem volt számomra egyértelmű az álmomig, hogy maradok világi ember. Nagyon jó érzés volt az álom üzenete: hogy törődik velem Isten, hogy vezet, hogy a tenyerén hordoz, és hogy küld másokhoz.

Néhány év múlva, ennek ellenére meglepetés, ajándék volt rátalálni páromra, és nagy csodálkozás is, hogy



mind kettőnk számára az Úrnak vezetése kellett egymásra találásunkhoz. Így lett a hivatásom a házasságunk.

Kényeztetett minket az első két évben a mennyei Atya, és küldött fiatalokhoz tanúságot tenni róla, és lelkigyakorlatokra, hogy közelebb kerüljünk hozzá. Így jutottunk el házasságunk első évében Óbudavárra, ahhoz a közösséghez, akikről már házasságkötésünk előtt azt láttuk, hogy ugyanúgy gondolkodnak a házasságról, mint mi. (A „zöld” könyvből készültünk „schönstatti módra” jegyességünk alatt.) Szóval így kezdődött schönstattivá válásunk. És a Szűzanya, az Atya meglepő dolgokat kértek.

„Barátaim, a házasság munka” – mondta Tilmann atya. És mi igyekeztünk dolgozni a házasságunkon: nevelni magunkat és gyermekeinket szabad, erős jellemekké. És a Szűzanya meg a Mennyei Atya meglepő dolgot léptek: házasságunk harmadik évében elküldtek bennünket Északkelet-Magyarország egy kisvárosába, ahová józan eszünk szerint soha nem költöztünk volna. 220 km-re barátainktól, családcsoportunktól, és 360 km-re Óbudavártól.

Nagy ajándékot is kaptunk a költözködéssel: családi házuk lett, gyermekeink

kertben nőttek fel ovis és alsós korukban. Anyagilag megerősödhattünk és így továbbra is tudtuk a kapcsolatot tartani a Schönstatt családdal. Éltük az életünket, és lassan rátaláltunk hasonló gondolkodású családokra. Igyekeztünk a sok jóból visszaadni a közösségeknek. Részt vállaltunk a

Családakadémia munkájából, családnapok tartásából, a központ építéséből. És örültünk, hogy Tilmann atya kétszer is meglátogatót minket a „világvégén”.

„Eszköz mivoltunk tudatában tudatosan keressük és alázattal vállaljuk a Gondviselő által nekünk szánt küldetést” – mondja az apostoli szentelésünk első mondata. Talán ez a tudatosság kezdett elhalványulni anyagi biztonságunk megteremtésének fontos feladata mellett a következő években. Eleinte nagyon jó dolgunk volt, úgy éreztük, hogy meg tudjuk teremteni biztos anyagi jövőnket, jól kerestünk, céget alapítottunk. S jött a közös életünk második nagy fordulata: Szűzanya és az Atya visszaküldött minket a fiatalokhoz.

Persze ez nem ilyen egyszerűen ment: elvesztettük megélhetésünket és lakhatásunkat. Hivatásunk, a házasságunk is megtépázódott. Hova lett az egymásba vetett bizalom? Küldetésünk is eltűnt: Mit keresünk itt? Kérdések és bizonytalanságok, egymásban, jövőnkben és Istenben. Egyáltalán hol van Ő? És újra és újra megmutatta magát nekünk: újabb költözködés egy alig ismert ember által felajánlott üres lakásba. Mai napig ott élünk. Egy évig egyikünknek sem volt

jövedelme. Utána is sok éven keresztül egyetlen (akkori) tanár fizetésből éltünk négyen. Többen éveken keresztül folyamatosan imádkoztak értünk, „hordoztak” minket, hogy újra kiderüljön felettünk az ég.

Mindeközben az ország második-harmadik legnagyobb városának belvárosában találjuk magunkat. Lányaink az ország egyik legjobb gimnáziumába járhatnak. Újra egymás felé fordulunk, és a létbizonytalanság közepette is lassan elkezdünk másokkal is törődni. Fiatalokkal kezdünk foglalkozni, a karitásban tevékenykedni, ahogy az Atya akarta. „Az apostolkodást létformánknak tekintjük; létapostolkodásunkban a Szűzanya közbenjárásra, Teremtő és Megváltó Istenünk kegyelmére hagyatkozva folyamatos önneveléssel törekszünk hitelességre, ... munkáljuk élet-szentségünket” – fogalmaztuk ezt meg később az apostoli ígéretek között, apostollá szentelésünkkor.

Telnek az évek, és megerősödünk hivatásunkban. Házaseszményünk megvalósulni látszik. Boldogok vagyunk egymás mellett. Talán mondhatjuk, hogy „házasságunk nyomokban szerelmet” tartalmaz. Egységünket megélve fordultunk újra a fiatalok felé.

Lassan közösségek formálódnak körülöttünk. Gyermekeink elkezdtek a felnőtt életet. És ha jól látjuk, Isten útján kezdenek szabadon, önállóan járni. Az elmúlt évben rendeződni látszott megélhetésünk. De tudjuk, hogy még fel kell kerekednünk, hogy majd valahol lesz egy újabb otthonunk, ahová küld bennünket az Atya, ahol eszközei lehetünk. De életünket és jövőnket biztosnak tudjuk az Atya kezében és a Szűzanya palástja alatt.

„Aki mellettem van, azt Isten ajándékul teremtette a számomra, és engem is ajándékul teremtett a számára.” C. L.

„Úgy volt, hogy mindig a másik hal meg,
Más bolondul meg, mi meg sose.”

A fenti, 1997-es idézet lánykorom kedvenc együttesétől, a Kispál és a Borzról származik (Zár az égbolt c. dal az 1997-ben megjelent Bálnák ki a partra c. albumról). Nem ez a kedvenc idézetem tőlük, de ez jutott eszembe életem egyik igen nehéz időszakában. Azzal szembesültem, hogy bizony én is meghalhatok, én is megbolondulhatok –

pedig ezt eddig magamról valahogy nem tudtam volna elképzelni. Na, jó, az előbbi még benne volt a pakliban, de az utóbbi – én??, hát én sosem. Én, kérem szépen, egy intelligens, kedves, szép fiatal anyuka vagyok, aki a szuper tanulmányai és munkahelyi dolgai után most szuper jól fogja az anyaság iskoláját is végezni. Ezt képzeltem legalábbis kezdetben. Még a

várandósság is osztályelső szinten ment: könnyedén, jó formában, testileg-lelkileg kiegyensúlyozottan... Még a szülés is csodálatos volt, könnyű, gyors... Kezelen egy hét múlva mégis ott ültem a pszichiáter rendelőjében – egy olyan helyen, ahová azt gondoltam, nekem soha nem kell majd betenni a lábamat.

Nem egyértelmű, hogy mi okozta a rosszulléteimet, több dolog is közrejátszhatott abban, hogy a kórházból hazatérve szokatlan gondolatok és iszonyatosan rossz érzések törtek rám. Elsősorban a totális kimerültség, ezt mondta a pszichiáter is. Ő úgy fogalmazott, hogy „lemerült az akkumulátor”. Később egy szakember úgy magyarázta ezt, hogy ha egy számítógépet hosszabb időn át (napok, hetek) nem kapcsolunk ki, és azon folyamatosan több programot is futtatunk, az is lefagy. Az történt ugyanis, hogy a kislányom születése utáni néhány napban egyáltalán nem aludtam. Hajnalban indult a szülés (előző este pedig 10 után értem haza a nagybevásárlás-

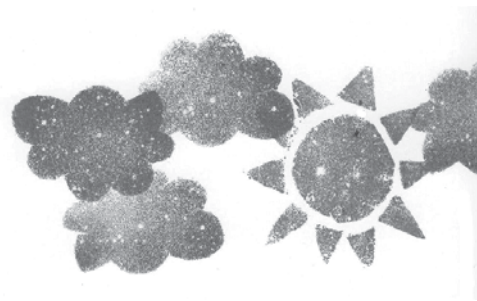
ból), tehát az első éjszaka is igen rövid volt. Reggel megszületett a kislányom, aznap egész nap a fellegekben jártam, látogatókat fogadtam, értesítéseket küldtem. Éjszaka pedig a szobatársam kisbabájának a folyamatos sírásától nem bírtam aludni. Szegény baba végigüvöltött három napot, mire megállapították, hogy az édesanyjának nem indult be a tejelválasztása, és a gyerek gyakorlatilag a születése óta nem evett. Ahhoz képest egész nagy erővel tudott szegény óbégatni. Én viszont nem bírtam aludni, végül a harmadik vagy negyedik napra olyan kimerült lettem, hogy üvölthetett mellettem bárki, szinte ájult állapotban aludtam. Így történt az, hogy még a saját kisbabám sírására sem ébredtem fel (pedig azt azért meghallják az édesanyák). A szervezetem ekkor már tudta, hogy ez „életmentő” pihenés, és most első az anya alvásszükségletének kielégítése. Sajnos a szobatársnőm viszont nem tudta ezt, és csupa jószándékból felkelte. Még mondta is, hogy csodálkozott, mert nem volt könnyű felrészni, úgy tűnt, mintha elájultam volna. Szóval végül ekkor sem aludtam, és itt valami holtpontra lendülhettem át, mert ezek után már nem is bírtam aludni, pedig éreztem, hogy halálosan kimerült vagyok. Ilyen állapotban küldtek haza a szülészetről.

Már itt feltűnhetett volna, hogy nem vagyok jól, mert nem akaródzott hazamenni. Félttem. Én, a mindig bátor, sőt vakmerő, vagány nő?! Aki nyolcgyermekes család legidő-



sebb leánygyermekként öt kisebb testvérét „nevelte”, babázott, pelenkázott, etetett eleget. Mégis megjelent bennem egy addig ismeretlen érzés: a szorongás. Otthon ez fokozódott. Nem igazán lehet ezt megmagyarázni, mert ép ésszel belegondolva teljesen indokolatlan. Egészséges anya, egészséges baba, szép, kényelmes otthon, szerető nagycsalád, támogató nagyszülők – mégis egy nagyon erős bizonytalanság, félelem volt bennem, hogy mi lesz ezzel a csepp újszülöttemmel, mi lesz velem... Sajnos a rossz érzéseket tovább erősítette az otthoni egyedüllét – az első napokban férjem kivette ugyan a szüléskor kivethető, apának járó szabadnapokat, ám ezt arra használta, hogy a kertünket rendbe tegye, megépítse az öntözőrendszert. Akkoriban a lakásunkat egy hosszabb udvar választotta el a kertetől, amibe egy külön kapun át lehetett bejutni. Tehát nem lehetett kiszólni az ablakon, vagy pláne látni, hogy ott van valaki. Kimenni nem tudtam, mert az egész kert fel volt túrva, nem volt egy fél négyzetméter hely sem, ahol leülhettünk volna a babával. Tehát iszonyatosan magányosnak éreztem magam a szorongásaimmal, amelyek olyan szintig erősödtek, hogy több alkalommal szabályos halálfélelem tört rám. Na ekkor fogalmaztam meg magamnak, hogy ez azért túlzás. Miért érzem azt, hogy mindjárt meghalok (összenyomnak a falak, vagy rám szakad a plafon), miközben ülök az étkezőasztalnál, és elvileg minden rendben?! Előzőleg olvastam pár dolgot a gyermekágyi depresszióról (baby blues), ezért azt gondoltam, ideje felkeresnem egy szakembert. Ekkor a kislányom ötnapos volt.

A gyermekorvosunk, aki nem melleleg a Keresztanyám, ajánlotta az unokahúgát, akinek a rendelője nem is volt messze. Munkaidőn kívül fogadott, és megállapította a rendkívüli kimerültséget. Meg persze a szülés körüli hormonális kavarokád sem tett jót a helyzetnek. Gyorsan összeállítottunk egy túlélési tervet, hogy normalizálódjak. Eszerint éjszaka aludnom kell, ahhoz pedig nyugtató kell... amivel ugye nem szoptathatok, tehát előzőleg sokat kéne fejnem, meg tápszerre is szükség lesz... Hát ez eléggé elszomorított. Azt képzeltem, az aktuális „protokoll” szerint fél évig kizárólag anyatejjel táplálhatom a kisbabámat... Átköltöztem a Keresztanyámhoz, leszerveztem barátnőkkel és családtagokkal, hogy melyik éjszaka ki alszik a babám mellett a földszinten, míg én egy emeleti szobában alszom az este bevett Xanax segítségével. Ezután viszont nem javasolták a szoptatást, így reggel a fájdalmasan duzzadó, tejjel teli melleimből vagy fél órán keresztül fejtem az anyatejet, amit fájó szívvel kiöntöttem a lefolyóba... Napközben aztán „tisztán” már szoptathattam, az esti gyógyszer bevételeig... Tudnék még erről az időszakról hosszan mesélni, de próbálom lerövidíteni, mert nem ez a lényeg. Jobban lettem, hazaköltöztem... újabb visszaesés, rossz érzések, kimerültség, olyan szintig, hogy már nem volt erőm beszélni sem (kivéve a gyermekemhez – őhöz mindig beszéltem, mikor ébren volt és foglalkoztam vele, neki mindig nagyon örültem). Ekkor visszaköltözés megint Keresztanyámhoz, újabb „alvásterápia”... Nagyjából két hét után megint hazatérhettem, de a rossz érzések, szorongások nem igazán múltak. Az a legszörnyűbb ebben, hogy hiá-



ba tudja az ember ép ésszel, hogy hiszen semmi oka a félelemre, az mégis jön, és letaglóz. Olyannyira, hogy a hitemet is már-már elveszítettem. Tudtam ugyan az eszemmel, hogy a Jóisten biztos gondot visel, de ebben az állapotban valahogy mégsem tudtam Őt érzékelni, nem tudtam igazán Hozzá fordulni, vagy fogadni az Ő közeledését – és ez már tényleg iszonyú volt. Emlékszem, az egyik öcsémnek mondtam el a kétségeimet valamelyik vasárnapi evangélium kapcsán: Jézus színeváltozása volt soron, és nekem ezzel kapcsolatban fura gondolataim jöttek: mire volt jó ez? Miért kellett ott lennie Mózesnek és Illésnek? Mi ez az egész?? A hitemet tekintve úgy éreztem magam, mint egy értetlen és szkeptikus gyerek. A korábban „mély”-nek vélt hitemet kezdtem elveszíteni.

Közben a védőnőm javaslatára új szakemberhez mentem, a Vadaskert alapítványnál egy pszichológushoz. Ő „diagnosztizálta” az enyhe pánikzavart – ekkor tudtam meg, hogy ezt az átél halálfélelmet nevezik pánikrohamnak. Ami egyébként minden különösebb kiváltó ok nélkül, teljesen váratlanul törhet az emberre. Mikor a szervezet nagyfokú kimerültséggel küzd, vagy más hormonális zavarral (esetleg a kettővel együtt), a vegetatív idegrendszer néha „megbok-

rosodik”, és ez nyilvánul meg a pánikrohamban. Úgy kezd viselkedni a szervezet, mintha az életet menteni kéne, felgyorsul a pulzus, az embert kiveri a víz, libabőrös lesz, égnek áll a haja... mégsem kezd rohanni, és végül azt érzi, ha valami nem történik, azonnal meghal...

Nyugtatót és antidepresszáns gyógyszert javasolt, ami mellett a szoptatás el-lenjavallt. Ekkor két hónapos volt a kislányom. Nagyon fáj a szívem, mert leírhatatlanul fontos volt számomra az, hogy őt szoptathassam. Talán túl sokat olvastam arról, milyen fontos ez a kötődés szempontjából, a baba biztonságérzetének szempontjából, mennyire csodálatosan kielégíti az anyatej a kisbaba tápanyag-szükségletét... Nem tudom, de úgy érzem, egy darabot kiszakítanak belőlem, és sérül a babám és köztem lévő kötelék, ha el kell választanom. Szóval nem volt könnyű döntés, de végül arra jutottam, hogy el kell engednem ezt a „ragaszkodást” a szoptatáshoz. Ezen a ponton mégiscsak tudtam ráhagyatkozni, mert valahogy ezt a Jóistenre bíztam. Reméltem, hogy így is egészségesen fejlődik majd a csecsemőm, és hálát adtam azért, hogy két hónapig szoptathattam. Mikor megtörtént részemről ez az „elengedés”, még hátra volt egy konzultáció egy olyan szakemberrel, aki ebben a témában (szoptatás mellett antidepresszáns szedése?) több konferencián is tartott előadásokat. Akkor épp ő volt a Magyar Pszichiátriai Társaság elnöke. Kisebb vagyonért elme-hettem hozzá egy szűk órára. Elmondta, hogy ha hozzá mentem volna először, nem is írt volna fel gyógyszert. Ha már elkezdtem, szedhetem egy darabig, de ne növeljem tovább az adagot, vagyis

maradjak a bevezetésnek szánt napi fél tablettánál... És teljes nyugalommal szoptathatok, mert ettől a gyermeknek egészen biztosan nem lesz semmi baja. Tanított még egy relaxációs technikát, amelynek segítségével tudatosan lehet ellazítani minden izmunkat, és így rövid idő alatt többórnyi alvással egyenértékű pihenést biztosítani a kimerült szervezetnek, illetve oldani a szorongást.

Csodálatos volt megtapasztalni, hogy a nagy nehezen elengedett szoptatást, amit végül letettem a Jóisten kezébe, így visszakaptam (végül két éves koráig szoptathattam).

Három hónapos volt a kislányom, mikor az első tanúságot tettem erről a nehéz időszakról, aminek pedig akkor még nem volt vége. A városban, ahová költöztünk, számtalan lelkeségi mozgalom között működik egy ún. asszonykör, ahol az otthon lévő édesanyák vesznek át kéthetente valamilyen lelki témát, és bensőségesen imádkoznak. Itt, az akkor még ismeretlen két tucat nő előtt beszéltem róla, mit éltem át a kislányom születését követően. Az alkalom után odajött hozzám egy édesanya, és megosztotta velem, hogy ő is hasonló nehézségeket élt át, de erről eddig nem beszélt senkivel... És nagyon megkönnyebbült, hogy nincs egyedül, és jó volt hallania, hogy ebből ki lehet jönni, hogy ezt milyen szépen lehet kezelni... Ez immár közel egy évtizede történt, és ez az édesanya az egyik legjobb barátom, azóta született kislánya pedig keresztlányom lett.

Az első három nagyon nehéz hónapot követően lassan megértettem, hogy nekem ezen át kellett esnem, hogy sokkal elfogadóbb, megértőbb legyek sok más

beteg, sérült ember irányába. És valahol ekkor éreztem meg, hogy ezzel küldetést is kaptam.

Azóta számos édesanyával nyílt alkalmam megosztani ezeket a nehézségeket és a reményt, a gyógyulás útját. Megdöbbenően sokan vallottak nekem a saját hasonló, nehéz tapasztalataikról, és fejezték ki örömeiket a tőlem hallott lehetőségek, remény hallatán.

A Jóisten megajándékozott egy nehézséggel, amiből viszont számos csoda és ajándék fakadhatott. Most már hálás vagyok érte.

Utószó:

Eleinte azt gondoltam, nem is lesz több gyermekem (pedig anno nagycsaládról álmodtunk a férjemmel)... azóta született még kettő. A harmadik születésekor pedig egyedül maradtam, és az előzőekben leírtakhoz nem is hasonlítható mélységet tapasztaltam meg – és benne a Jóisten végtelen nagy irgalmát, szeretetét, gondviselését. Azt éltem át, hogy az életem szakad meg, egy álmom tört össze, hogy kerek családban nevelhetem fel a gyermekeimet, hogy egyetlen férfi oldalán élhettem le az életemet... És a Jóisten ebből is számtalan csodát fakasztott, amiért nagy hála van a szívemben. Husbavágóan megtapasztaltam Kentenich atya következő szavait: „A nehézségek által növekszünk. Életünkben a fájdalmak, a sebek töréspontjai a kegyelem betörésének helyeivé válhatnak, ahol Isten gyakran küldetést ad.” Dicsőség és hála mindezt Istennek!



Velünk van a Jóisten

Gyermeünknel 4 és fél évesen tapasztaltuk először, hogy elrévedezik, elgondolkozik, megszűnik számára a külvilág. Azt gondoltuk, csupán fáradt, nem tulajdonítottunk nagy jelentőséget egy-egy ilyen jelenségnek. Azonban néhány hónap után egyre gyakrabban fordult elő ez a különös viselkedés, de még ekkor sem gyanakodtunk semmire.

Beiskolázás előtt vizsgálatra vittem az orvoshoz, ahol a váróban félhomály uralkodott. Mikor behívtak a napfénytel teli rendelőbe, gyermekünk egyszerűen „lebénult”: lecövekelt és nem reagált semmire. A doktornő azonnal a neurológiára küldött minket, ahol az EEG kimutatta, hogy fiunk epilepsziás.

Elkezdte az első osztályt ősszel, s a tanév végére kiderült, hogy gyermekünk diszlexiás és diszgráfiás.

Nagyon nehéz volt elfogadni mind ezt, mert mindig is egészséges utódért imádkoztunk, s a Jóisten egy gyermekkel ajándékozta meg házasságunkat.

Ugyanakkor ezek a diagnózisok segítettek megérteni, miért ilyen nehezen fejezi ki magát, mekkora küzdelmei lehetnek a nyelvvel. (Ennek ellenére két évesen például latinul énekelt az Ave Máriát, akkor is, amikor a betegsége miatt olyan nehezen beszélt.)

Nekünk nagy áldás volt, hogy amikor kézhez kaptuk az EEG eredményét, előtte lévő héten mondtunk igent a Családakadémia elvégzésére. Azt is a Gondviselés ajándékának tartjuk, hogy ekkor éppen egy nevelési tanácsadóban dolgoztam, ahol ajánlottak egy egyensúlyfejlesztő terápiát és a gitározást, melyek sokat segítettek a fejlődésben, kibontakozásban.

Az orvosok biztattak bennünket, hogy a gyermekek kétharmada kamaszkorra kinövi az epilepsziát, mi pedig rengeteget imádkoztunk.

Öt év múlva pedig fiunk gyógyszer szedése nélkül is tünetmentes lett, de éves kontrollokra továbbra is szükség volt.

Ismét teltek az évek, s elérkezett a várva várt nagy nap: 2014. november 4-én fiunk teljesen kigyógyult a betegségéből, melyről ettől a naptól kezdve papírunk is van. Az életben könnyebben boldogulhat például jogosítvány

megszerzésekor, illetve elektromossággal is foglalkozhat.

A Jóisten szövi életünk szőnyegét, melynek sokszor csak a fonákját látjuk, ami csomókkal teli, s nem feltétlenül szép. Isten látja, hogy nagyon jó mind az, amit alkotott.

Most már mi is látjuk a szőnyeg egy részének a színét, hogy milyen csodálatos embert alkotott a Jóisten a gyermekünk személyében!

Ezúton is köszönetet mondunk azoknak, akik imádkoztak értünk és annak, AKI meghallgatta imáinkat.

A hottentották

Kedves Orsi!

Kérted, hogy írjak a „hottentottáinkról”. Azt írtad, hogy: „ők is egy sajátos küldetés”. Hát, hogy küldetés-e, azt nem tudom, de hogy „sajátos” az biztos!

Hogyan kezdődött, mi is ez az egész „cserediákosdi”? Az AFS (American Field Service) 1914-ben jött létre. A háborúban. Egy pici magból nőtt ki, fiúkból, akik mentőszolgálatra jelentkeztek. Missziójuk a segítségnyújtás volt. A II. világháború után azon tanakodtak, mit tehetnek azért, hogy ez a borzalom többé ne fordulhasson elő. Válaszképpen 1947-ben megkezdődtek az interkulturális cserediákprogramok. A legfontosabb, hogy a résztvevők folyékonyan megtanulják a tolerancia nyelvét. Dióhéjban ennyi a szervezetről.

Hogyan kerültünk ebbe a programba, mik a személyes tapasztalataink?

Nálunk sok döntésnek a nagycsaládos lét az alapja. Az, hogy sokan sokfélék vagyunk már családon belül is. A gyerekeink belenőttek ebbe, kezdve onnan, hogy rengeteg nagybácsi-nagynéni-unokatesó nevét kellett megtanulniuk, aztán őket sokszor vendégül láttuk (– Ugye itt al-

szol? – kérdezték, ha bárki jött hozzánk), és még sok más – akár idegen – embert is.

Hatalmas – túl nagy – házat kaptunk, amire mindig úgy tekintünk, hogy persze, a mi otthonunk, de nem csak a miénk. Azért kaptuk, hogy megosszuk másokkal. Nagyon szeretünk úgy nyaralni menni, ha addig mások laknak a házukban. A beköltözésünk után pár évig albérlőt „tartottunk”, de őket is igyekeztünk kicsit családtagként kezelni. Aztán úgy gondoltuk, nem vagyunk anyagilag rászorulva, ezért kerestünk más utat. Egy barátnőm foglalkozott már régebben ezzel, őt kérdeztem, alkalmasnak talál-e minket a befogadásra. Ő belekesített minket, és máris megkaptuk egy thaiföldi fiú anyagát. Igent mondtunk... és vártuk augusztus végét.

Homme – még a nevét sem tudtuk rendesen kimondani („H” nélkül kell) – volt a mi „próbababánk”. Sok érzés, gondolat kering bennem azóta is, pedig már két hónapja, hogy elment, és már itt van Márta, az új lányunk.

Ha egy szót mondanék róla, ennyi lenne: „szerintem”. Ezt nagyon hamar megtanulta – nem tőlünk, így soha nem fogjuk megtudni, mit jelentett számá-



ra –, és használta is mindenféle szövegkörnyezetben: „Szerintem kettőkor kezdődik ...”

Mi is igyekeztünk megismerni az ő hazáját. Már pár hónapja itt volt, amikor rájöttünk, hogy Thaiföld régi neve Sziám.

Azt mondják, a távol-keletiek nagyon zárkóztak. Érdekes, hogy a programban mindig hangsúlyozzák, hogy meg kell szabadulni az előítéletektől, ugyanakkor vannak országspecifikus kézikönyvek... Mi azt láttuk, hogy van alapja az „előítéleteknek” – inkább nemzeti sajátosságokról, hagyományokról beszéljünk. Homme extrán zárkózott volt, év végéig nem sikerült teljesíteni a nagy célt, vagyis hogy családtagként éljen nálunk. Néha sikerült megnyitni, játszottunk együtt, Feri (az 5 éves) minden este ragaszkodott az esti puszihoz, és év vége felé rábíztuk a szülinapi torták dekorálását, mert nagyon jó kézügyessége volt.

Abban az évben kinyílt számunkra a világ. Afrika kivételével minden kontinens részt vett Homme szülinapi buliján nálunk, megnéztük a térképen, honnan jöttek a többiek (Costa Rica, Amerika, Olaszország, Kína.) Ebben a tanévben Lengyelország, Belgium, Törökország, Venezuela, Oroszország válik ismerős helyé.

Számomra az volt a legnehezebb, hogy szinte soha nem lehetett érzelmet látni az arcán. Őket kicsi koruktól arra nevelik, hogy teljes tisztelettel legyenek

a felnőttek iránt, még ha fájdalmuk van, azt sem fejezhetik ki. Én pedig nehezen bírom a flegma embereket. Így rájöttem, hogy a családban, barátok között lévő flegmák nem is annyira azok! Sokszor előfordult, hogy a szavakat, amiket (angolul) mondott, értettem, de mégsem tudtam, mit akar mondani. Nem így vagyunk a férjünkkel, kamasz gyerekünkkel néha? Mintha más nyelvet beszélnék... Türelemmel, valódi érdeklődéssel mindenkivel lehet beszélgetni, még a hottentottákkal is.

Egy fogadócsalád azt mondta, szívesebben fogad keleti gyerekeket, mert az európai kultúrát úgyis ismerik, nincs benne annyi érdekes. Hát, nekünk érdekes volt, hogy Thaiföldön alig van ünnep, és akkor sem kapnak ajándékot, nem is ünnepelnek igazán. Talán ezért

van, hogy a thai-ok egyfolytában ajándékot adnak, amikor elment egy tucat apróság maradt még utána. Tudják, hogy mi szeretünk ajándékozni, de a kultúráját nem ismerik. Például Homme nem is tudott mit kezdeni az ajándékokkal, amiket ő kapott.

Az új tanévben egy lengyel lányt fogadtunk be. Persze, nem szabad összehasonlítani, de mégis sokszor feltűnik, hogy Márta mennyire más. Lány, európai, katolikus, és egyáltalán nem flegmatikus, sőt... Minden érdeklő, vissza kell fognunk, ha lehetetlent próbál (például felkészülni a 12.-es angol szódolgozatra, amihez magyarul kellene tudnia

Hatalmas házat kaptunk, amire mindig úgy tekintünk, hogy persze, a mi otthonunk, de nem csak a miénk. Azért kaptuk, hogy meg-
összük másokkal.

a legképtelenebb magyar szavakat, aztán átfordítani angolra). Jó érzés esténként együtt imádkozni, misére járni.

Közös a cserediákjainkban, hogy mindketten akkor boldogok, ha együtt megyünk valahová. Legtöbbször viszszaérdekeznek, ha indulunk valahová: „Mindenkinek jön? Együtt megyünk?” Szomorúak, ha valaki otthon marad...

Azt gondolom, nem sok családnak kell ennyire nyitottnak lennie. A mi életünk azzal, hogy befogadó család lettünk, érdekesebbé, izgalmasabbá vált, tágulnak a határaink. Javul az egymás

közötti kommunikációnk is, hiszen a diákok megkérdezik, mert a nyelvet nem értik: – Miért kiabált? Mérgező volt rám? – és ilyenkor meg kell fogalmaznunk önmagunknak is, miért zajlanak bizonyos folyamatok nap mint nap ugyanúgy a családban.

És hogy megy-e tőlünk majd valaki külföldre? Azt még nem tudjuk. Biztos, hogy nehéz dolguk van a diákoknak, de az is biztos, hogy életük egy meghatározó kalandja ez az év.

Ha valaki kedvet érez ehhez a kalandhoz, érdemes kipróbálnia!

„A Te szövetséged a mi küldetésünk”

Új sorozatot indítottunk útnak az Oázis hasábjain, amiben a Schönstatti Családmozgalom új vezetőségének, a JUVENENEK a tagjait szeretnénk bemutatni. A mostani számban a Kaposi házaspárral ismerkedhetünk meg.

Mit lehet tudni rólatok?

Mindketten Sopronban születtünk és ma is itt élünk. Amikor hosszabb ideig távol vagyunk szülővárosunktól, mindig érezzük a hiányát. Itt található az Alpokalja és a Fertőpart, a környék gazdag kirándulóhelyekben. A hely alkalmas családnapok tartására is.

Huszonegy éve házasodtunk össze, lassan mi is jubileumot ünnepelünk. Szeretjük a természetet, a hegyeket, az erdőt, közös hobbink a futás.

Laci gimnáziumban tanít latint és történelmet, én (Andi) pedig egy ipari szü-

rőket forgalmazó és szervizelő cég pénzügyeit intézem. Három gyermekünk van, Dávid, Barna, Aletta. Dávid 8 év után – 4 év Pannonhalma és 4 év németországi képzés – a nyár végén költözött haza. Szakápolóként hamarosan munkába lép. Barna idén érettségizett és Bécsben kezdi meg az egyetemi tanulmányait. Aletta 13 éves gimnazista, rajong a könyvekért és az állatokért (a pókot leszámítva).

A jelen élethelyzetünket egy családi ház építése jellemzi, annak minden várakozásával és ügyes-bajos gondjaival. Szeretnénk október 18-án beköltözni az új otthonunkba. Ez a szándékunk olykor életszerűnek, máskor valószínűtlennek tűnik. Gertrúd-Mária nővér jut az eszünkbe, aki az adott helyzetnek megfelelően szokta mondogatni, hogy „nem állunk rosszul”, máskor pedig hogy „hát, nem állunk olyan rosszul”.

Öt évvel ezelőtt olvashattunk rólatok az Oázisban (2010/3.). Mi történt veletek azóta a Schönstatti úton?

Tizenkét éve tartozunk a családmozgalomhoz, 2003-ban voltunk először Óbudaváron. Eleinte évente csak egyszer, most azonban egyre többször megfordulunk ott. Az igazi kezdetet a 2010-es év hozta. Ekkor jártunk először Schönstattban, és annak a zárándokcsoportnak a tagjai lehettünk, akik az Atya-jelképet Magyarországra hozták. Az ott tett ígérethez hűen – miszerint az Atya-áramlatot elevenen tartjuk a mozgalomban – családnapokat tartottunk és részt vettünk a 2. Kentenich vetélkedőn. Mindkettő sok kegyelmet hozott számunkra és Kentenich atyával napi kapcsolatba kerülhattünk.



A 2014-es jubileumi év gazdagságát mutatja, hogy kétszer is járhattunk Schönstattban. A IV. szövetségi évfolyam házaspárjaként itt ünnepelhettük első szentelésünket. Az Összentélyben a Szeretetszövetség Apostolaiként ajánlottuk magunkat Máriának. A jubileumi év jelmondata – A Te szövetséged a mi küldetésünk – sokat jelent nekünk. Így nagy öröm volt számunkra az is, hogy az ünnepen ezek a szavak magyarul is elhangozhattak az Összentélyben.

Mit kaptatok Schönstattól? Mit jelent számotokra Schönstatt?

Tilmann atya azt tanácsolta, hogy amikor valaki megkérdezi tőlünk, hogy mit jelent nekünk Schönstatt, akkor ne nagy elméletekről beszéljünk, hanem arról, ami nekünk tetszik, ami minket megérint. A Jubileumra készülve, több családdal együtt, mi is megfogalmaztuk, hogy mivel gazdagított minket Schönstatt. Reményeink szerint az összegyűjtött „Én Schönstattom” írásokból egy kiadvány jelenik meg az ősszel.

Andi: Ha azt kérdezed Tőlem, hogy számomra mi Schönstatt, nem tudok egy mondatban válaszolni. Tilmann atya azt javasolja, hogy mindent írjunk le. Pl. hogy Gertrúd-Mária nővér mindig mosolyog, és hogy jól érzem magam az Összentélyben. És igen, valóban.

Az elmúlt 12 évben sok minden történt. Számomra Schönstatt a Szűzanya hívását jelenti. Részemről pedig a meghívásokra kimondott igent.

Vagyis egy eleven párbeszédet Máriával. Ami nem egy elavult, régimódi kereszténység, hanem a mindennapjaim. Nem kerestem, ajándékba kaptam.

Már 10 éves házасok voltunk, amikor a postaládában találtunk egy meghívót. Egy soproni program meghívója volt. A schönstatti közösség szervezte. Tettszett nekünk és a következő alkalomra is elmentünk. Barátokkal, hasonló gondolkodású emberekkel találkoztunk.

Nem kerestünk közösséget. Volt egy erős alapunk, és abból éltünk. Aztán szintén egy meghívás volt, ami 4 családot és egy vezető házaspárt egy közös kis csoportba terelt. Erre is „igent” mondtunk. Minden évben eljutottunk Óbudavárra, mert megtapasztaltuk a Szűzanya segítségét.

Azóta is úgy érzem, hogy folyamatosan igen a folyamatos megszólításokra. Egyfajta tudatos kereszténység. Ha az elmúlt időszakra gondolok vissza, most már látom, hogy mikor, hogyan „szólt bele” az Atya az életembe. Hogyan készített fel eseményekre, hogyan terelget azóta is.

Schönstatt eszményei közül számomra nagyon fontos a gyermekség. Az Atya kedvencének, szeme fényének lenni. Megtanított arra, hogy hogyan is tudom az élet eseményeit az Atya kezéből elfogadni.

Sok barátot, örömet és vidámságot jelent, utazásokat, váratlan találkozásokat. Mély emberi kapcsolatokat, melyek mára már erősebbek a szülői kapcsolatoknál. Váratlan, megmagyarázhatatlan ajándékokat, amik épp akkor és úgy érkeznek, amikor és ahogyan kell. Az élet apró csodáit.



Laci: „Az Én Schönstattom: harmincéves koromban kezdtem ismerkedni a Schönstatti lelkiséggel. Keresztény családban nevelkedtem és teológiát is tanultam, azt gondoltam, hogy a hitem elég erős, mégis hiányzott valami az életemből, valami, ami összeköti az életet a hittel. Schönstatt hidat jelent az Atyához, aki azt kéri tőlem, hogy tanuljak meg gyermekké válni. Kéri, hogy engedjem el a saját elképzeléseimet, és Rá figyeljek.

Schönstatt édesanyát ajándékozott nekem. Nem én kerestem ezt a kapcsolatot, igaz, nem is tiltakoztam ellene, ma pedig benne élek. Sokkal gazdagabb lett az életem. Szép lassan arra eszméltem, hogy a Szűzanya szeret, a nehézség idején bátorít, a kísértésben erőt ad, a „vesztes” helyzetben mosolyogni tanít.

Schönstatt barátokat és erős közösséget ajándékozott. Sok időt töltünk ebben a körben, köszönjük a vidám és

elfogadó légkört. Schönstatt az életem része lett!”

Mi a legfontosabb számotokra a mozgalomban?

Szeretetszövetségben élni és továbbadni a szeretetszövetséget, ez a mi küldetésünk. Szívesen tartunk családnapokat, szívügyünknek tekintjük az előadóképzést.

Mennyire változott meg az életetek, amióta a JUVENE tagjai vagytok?

A Családmozgalom vezetésével nagy felelősség került a vállunkra, ugyanakkor érezzük a kicsinységünket és szembesülünk a korlátainkkal is. Gyakran eszünkbe jut a reggel megszenteléséből a következő sor: „Ha saját erőnkre tekintünk, elsüllyed minden bizalmunk és reményünk, odanyújtjuk neked kezünket, Anya, s kérünk bőkezű szeretetadományokat.” Arra törekszünk, hogy minél több családdal legyünk eleven kapcsolatban. Naponta tapasztaljuk a családok nagyszívű segítőkészségét.

Hogyan látjátok, miben kellene növekednie a Magyar Schönstatt Családnak?

A schönstatti tervek nem íróasztal mellett készülnek. Nem arról van szó, hogy néhány okos ember kitalálja, hogy mire van szüksége a Schönstatt Családnak. A feladat fordított, a Jóisten tervét próbáljuk felfedezni úgy a saját, mint a mozgalom életében, értelmezve a kor jeleit. Fontos, hogy megtanuljuk érzékelni az áramlatokat és minden kihívásra megkeressük a mi schönstatti válaszunkat, hogy egyszerre kötődjünk a gyökereinkhez és legyen bátorságunk új utakra lépni.

Nehéz lenne egy konkrét értéket megjelölni, amiben a mozgalomnak növekednie kellene. Schönstatt sajátos értékeihez mindig ragaszkodnunk kell: szeretetszövetség elmélyítése, hűség az Alapítónkhoz, kötődés a szentélyhez.

„Nem az a fontos, hogy sokan legyenek, hanem hogy sugározzunk” – mondta H. Walter atya a magyar zarándokcsoportnak. Tehát változatlanul a lelki mélységre törekszünk, a lelki növekedés pedig együtt jár a látható, számszerű bővüléssel.



Az apostolképzőről és a Magyar Schönstatt Apostolokról

ELMÉLETBEN

2005 nyarán Tilmann atya kezdeményezésére indult az első apostolképző évfolyam, melyet a következő években három további követett. Tilmann atya a Magyar Schönstatt Családon belüli mozgásokat érzékelve látta úgy, hogy létjogosultsága van egy új kezdetnek. Az apostoli évfolyamok családjai kezdetben az ő közvetlen irányítása, majd távoli kísérése, később – hisszük és tapasztaltuk – égi közbenjárása mellett dolgoztak és formálódtak.

Így alakult ki a Magyar Schönstatt Családnak egy olyan ágazata, mely a 2013-as és 2014-es esztendőket belső zsinati folyamatának eredményeként megfogalmazta „ars poetica”-ját:

„A Magyar Schönstatt Mozgalom apostolaiként

- eszköz mivoltunk tudatában tudatosan keressük és alázattal vállaljuk a Gondviselő által nekünk szánt küldetést;
- az apostolkodást létformánknak tekintjük;
- létapostolkodásunkban a Teremtő és Megváltó Isten kegyelmére és a Háromszor Csodálatos Anya közbenjárására hagyatkozva folyamatos önnelveléssel törekszünk a hitelességre;
- Szűzanyánkra mint nevelőnőnkre és a Lélekre mint ihletőnkre bízva ön-

magunkat tudatos belső elköteleződéssel munkáljuk életszentségünket;

- mint egyének és házaspárok belső elköteleződésünket a Schönstatt Család lelki közösségében éljük meg;
- elköteleződésünk alapja az élő szeretetszövetség;
- küldetésünk pecsétje az apostoli szentelés, mely még mélyebben kapcsol minket a Schönstatt közösségbe és egyben megerősít bennünket a külső szolgálatra.”

Először a jubileum évében, 2014. október 5-én kötelezték el magukat apostoli szentelés formájában házaspárok erre az útra – kilencszer ketten. Ők azóta is törekszenek arra, hogy tudatosan keressék, figyeljék és értelmezzék a Jóisten keze nyomát életükben, felismerjék és készségesen, másokért érzett felelősséggel vállalják feladataikat.

Az apostolok jelenlegi köre várja sorra azokat a családokat, házaspárokat, akik úgy érzik, ezen az úton megtalálhatják a maguk helyét Schönstatt közösségében. Olyan családokat hívnak, akik

- több éve kötődnek Schönstatthoz;
- vágnak arra, hogy annak lelkiségében folyamatosan és tartósan növekedjenek;
- nyitottak arra, hogy a Magyar Schönstatt Családban akár véglegesen is elköteleződjenek;

- a Szűzanyával kötött vagy kötendő szeretetszövetségüket Kentenich atya tanítását és Tilmann atya útmutatását követve igyekeznek élni és elmélyíteni, és ezáltal törekszenek az éltszentségre;
- rendszeres találkozást biztosító, de kötöttségeit tekintve lazább formát érznek magukénak;
- Schönstattban gyökerezve is fogékonnyak maradnak a külső feladatokra;
- az adódó feladatokat tudatosan vállalják, külső kötődéseiket apostoli területként élik meg, és azokon Schönstatt forrásaiból merítve dolgoznak.

Az újonnan csatlakozók először egy közös nyári apostolképző héten vesznek részt. Az apostolképző hét menetében megegyezik a többi családnapi héttel, tartalmában ötvözi a hagyományos többeszeri résztvevős hét és az atyaszeminárium jellegzetességeit. A résztvevő házaspárok délelőttként egy, az apostolképző tematikájához igazodó előadást

hallgatnak meg, majd a második előadás helyett atyatanulmány formájában egy ehhez kapcsolódó Kentenich atya szöveget dolgoznak fel. Az első nyári hetet követően az apostolok évente két hétvégén – ősszel és tavasszal – találkoznak, hogy közösen töltsenek. A hétvégi összejövetelek alkalmával

- összegyűlnek a szentélyben és együtt imádkoznak;
- Kentenich atya írásait tanulmányozva egyre mélyebb gyökereket eresztenek Schönstatt lelkeségébe;
- Tilmann atya előadásait feldolgozva munkálják saját apostoli útjukat;
- tapasztalataikat megosztva tanulnak egymástól.

A nyári hetet követően az azon résztvevők számára az ősszel még egy külön hétvége szerveződik. Ezután a „friss” apostolok a teljes apostoli kör hétvégéibe kapcsolód(hat)nak be. Nyaranta az apostolok – akár ott feladatot is vállalva!



– a meghirdetett hagyományos családnapi vagy tematikus heteken vesznek/vehetnek részt, számukra külön hét – az elsőt leszámítva – nem szerveződik.

Sok év után az első nyári apostolképző hét az idén zajlott Óbudaváron augusztus 9–15-ig, a következőre reményeink szerint 2016. augusztus 14–20-ig kerül majd sor.

GYAKORLATBAN

Egy az ideai apostolképző héten részt vett „új” család még friss emlékei:

„Nagyon jó társaság jött össze. Felejtethetetlenek az esti beszélgetések, ahol nem könnyű témán keresztül ismertük meg egymást. Ugyanis az életünkben felmerülő nehézségekről, és bennük Isten jelenlétéről volt szó.

Jó volt megismerni Uzsaly Zolit és Pécsi Ritát, kicsit közelről látni az ő együttműködésüket, és apostoli szolgálatukat a Kentenich pedagógia terjesztése terén.

Kedves emlék a »spontán szerveződött«, akár 4 szöveget is énekelni képes kórus.

Szívesen emlékezem az esti focikra, főleg miután bevezettük, hogy csak a gyerekek rúghatnak gólt. Ez a változat a fiam lelkesedését is sikerrel fenntartotta; külön öröm volt számomra, hogy ő is velünk játszott.

Az atya-tanulmányok újdonságok voltak számunkra. Biztos, hogy segítenek közel tartani a schönstatti szellemiséget Kentenich atya szavai. Nekünk néha nehéz értelmezni a német nyelvből fordított szövegeket. Tilmann atya mondatait is személyes varázsa tette sokszor érthetővé.

Hálásak vagyunk a házigazda és előadó családoknak, akik nemcsak munkájukkal, hanem életpéldájukkal is sokat adtak nekünk.

Mindig jó látni, de most különös örömmel szemléltem a fiatalok (gyerekgyógyászok) odafordulását a kicsik felé. Anynyira büszkéek lehetünk rájuk, hogy ilyen értékes, remek, vagány fiúk és lányok.”

A hetet házigazdái, „régii” apostolokként annak kísérői így élték meg:

„Nagy várakozással készültünk és indultunk Óbudavárra. Ez volt az első házigazdaságunk, és mindjárt egy apostoli csoport indítását kaptuk. Szerettük volna, ha minden résztvevőnek jól sikerül a hete. A résztvevők névsorát látva nem éreztük könnyűnek a feladatot. Voltak, akik már régóta járnak Óbudavárra, és voltak olyanok is, akik még csak egyszer-kétszer jártak itt. Volt, aki céltudatosan az apostoli hétre jelentkezett, és volt, aki „csak bepottyant” közénk. Mindegy, hogy milyen úton jutunk el az életfeladatunkhoz, lényeg, hogy észrevegyük és később tegyük azt, amit Isten nekünk rendelt. Talán még nem mindenki tudja a résztvevők közül apostoli küldetését, de mi már láttuk, hogy van kijelölt út előttük. A Szűzanya vezetése mellett ezért gyümölcsöző hetet tudhatunk magunk mögött. Reméljük, hogy a résztvevőkkel újra találkozunk, és megerősödve térhetünk haza minden alkalommal otthonunkba. Tanulunk egymástól, hogy nagynak lássuk a másikat és a létapostolkodást életformánkká tegyük.”

Más „első generációs apostolok” így vallanak hivatásukról, küldetésükről, mindennapjaikról:

„15 éve ismerkedtünk meg Schönstattal, akkor voltunk először Óbudáron. 15 év hosszú idő, így ahogy évről évre részt vettünk a családnapokon, természetesen megérett bennünk az elhatározás: valamilyen módon mélyebben szeretnénk kötődni Schönstathoz.

Már az első években meghívtuk otthonunkba a Szűzanyát. Háziszentélyünkben megkötöttük a szeretetszövetséget. A helyi plébániánkon otthonra leptünk az egyházban, ezért itt kerestük a kapcsolatot plébániánk családjával. Úgy működtünk, mint egy családcsoporthoz, amit a schönstatti lelkiség értékeivel igyekeztünk gazdagítani. Az évek során igazi schönstatti családcsoporthá váltunk. Már nem volt kérdés többé számunkra, hogy a Schönstatt a mi utunk. Sőt inkább mélyebb elköteleződésre vágytunk. Erre akkor még csak a Szövetség keretein belül volt lehetőség. Közösségünk azonban akkor már a plébániánkon volt. Éreztük, hogy nekünk itt van feladatunk.

Így kerültünk az egyik nyáron egy apostoli hétre. Annyi volt a meghívásban, hogy ha ezt a hetet választjuk, akkor vállaljuk, hogy egy őszi és tavaszi hétvégén is jelen leszünk. Vérsaljai János és Vali gondozták a csoportot, és nagyon

tetszett nekünk, ahogy az apostolkodásról beszéltek. Nem kell itt nagy dolgokra gondolni, éljétek meg a házasságokat szeretetben, és ez hatni fog a környezetekre. Tilmann atya kifejezetten hangsúlyozta, az apostolok nem alkotnak közösséget. S valóban, az őszi és tavaszi találkozók a különböző apostoli hetek képviselői keveredve jelentek. Ezek a hétvégék Kentenich atya műveivel ismerkedtünk, és Tilmann atya gondolataiból táplálkozva találkoztunk mi, úgynevezett apostolok. Majd beszámoltunk egy jól sikerült apostoli cselekedetünkről. Kentenich atya munkatársainak éreztük magunkat, társaink beszámolóit is lelkesítették, erőt adtak.

Amikor néhány éve az apostoli mozgalom megújulása zajlott, mi is szívesen csatlakoztunk az ezen az úton járó és kitaláló házaspárokhoz, és mi is részvettünk 2014 októberében az »apostoli szentelésben«. Úgy érezzük, megtaláltuk a helyünket, e formában. Az apostoli úttal a schönstatti család egy komolyabb, elkötelezettebb tagjának érezzük magunkat.”

„Hogy mit jelent számunkra az apostolkodás? Mi felé törekszünk? Elsősorban létapostolkodást. Tudatosságot, de nem programozottságot, legalábbis nem annak mechanisztikus értelmében. Inkább apró felismeréseken alapuló változtatásokat, melyek folyamatosan formálják mindennapi életünket. Keresztény létünkben fakadó természetes törekvéseink mellett az apostolkodás mint feladat tudatosítása a küldetésünket megjelenítő bátrabb cselekedetekre indít. A közvetlen környezetünkben akarunk észrevétlen ko-

vász lenni. Mint mindannyian, annyi ügyben, annyi kapcsolatban vagyunk benne! Az apostolkodás önmagunkban való tudatosítása nekünk segít a dolgok keresztényi szemlélésében, ami aztán a cselekedeteinkben hoz számunkra érzékelhető változásokat, döntéseink megélésében pedig megnyugvást. Ha szabad így fogalmazni, a hétköznapi, néha kicsit szürkeség, kicsit nyájszerű, inkább passzív mai keresztény életünkbe az apostolkodás tudatosítása egyfajta lökést hoz, az élet adta helyzetekben a küldetésünk szerinti lehetőségek meglátását és az ezekből következő cselekedetek felvállalását.

Ez az odafigyelés alapuló aktivitás jó. A magunkon és a környezetünkben bekövetkező változásokon tapasztaljuk. Kis dolgokról van szó, általában egészen kicsikről. Csak egy példa: kisvárosban lakunk. Rengeteg embert ismerünk arról, szinte naponta elmegyünk egymás mellett, mintha vadidegenek lennénk. Aztán, ha egyesekkel néha egymás mellé kerülünk a templomban, kedvesen kezdetet rázunk, békességet kívánunk. Másnap pedig közönyösen elmegyünk egymás mellett, mint azelőtt. Ma az utcán ráköszöntem a nénire, akivel vasárnap tiszta szívből békességet kívántunk egymásnak. Nem lepődött meg. Láttam rajta az örömet, amit magamban is éreztem. Lám, az utcán is lehet apostolkodni...

Persze, apostolkodásunk elsődleges tevékenység saját családjunkat gondoljuk, hiszen a teendők itt a legfontosabbak, és itt merünk, itt kell a legbátrabban tanúságot tennünk. Aztán a munkahely,

...tudatosan keressek, figyeljek és értelmezzék a Jóisten keze nyomát életünkben, felismerjék és készségesen, másokért érzett felelősséggel vállalták feladataikat.

ahol aktív időnk legnagyobb részét töltjük. Sok fiatal van körülöttünk, többen már családostok. Szükségük van rá, hogy ne csak a munkával kapcsolatos dolgokról lehessen komolyan beszélni, hiszen a legtöbbjük, ha ráérez, hogy lehet, szívesen osztja meg négy szemközt az aktuális élethelyzetét, mondja el a problémá-

it. Mindennek megvan a maga helye. A nehézségek megosztásának is, ha kell, akár a munkahelyen is. Mindenkinek vannak problémái, de egy fiatalnak pláne. Mindegyikük elsősorban tanulni akar és a munkáját jól végezni. Ez fontos. De az is, ha őszintén meg mernek szólítani a magánéleti dolgaikkal.

Mit jelent számunkra az apostolkodás? Ez természetesen mindig más dolgokban nyilvánul meg, de ami közös, az a megújulás önmagunkban és emberi kapcsolatainkban, amihez kegyelmi tökélet a Szűzanyától kérünk.”

„Nagy kegyelemként éljük meg, hogy mi is részesei lehetünk az apostoli szentelési szertartásnak 2014. október 5-én mint a 9 házaspár egyike. Mi 2003-ban jutottunk el először Óbudárra, családnapokra. ... Elég hamar megérezte, hogy a kecskeméti Szentcsalád Plébánia



közösségének alapító tagjaiként újabb meghívást kaptunk egy szolgálatra. Megnyugtató volt látni, ahogy a Schönstatt Lelkiség tagjaként, Óbudaváron feltöltődve lelkileg, a családnapok végeztével hazaküldenek bennünket a családjához és a saját közösségünkhöz. Arra kapunk indítást, hogy amit felismertünk egyhetes lelki töltődésünk során, azt otthon, a munkahelyünkön, a közösségünkben, a világban élve váltsuk valóra. Arra biztatnak bennünket, hogy ezt nagyon fokozatosan, apró lépéseket megtervezve tegyünk. Olyan célokat tűztünk ki, amire láttunk reális esélyt, hogy az Úr és Szűzanya támogató segítségével meg tudjuk valósítani. ... Nem óriási dolgokat várnak el tőlünk, hanem azt, hogy amit teszünk, tudatosabban tegyünk. S jó tudni, hogy apostoltársaink is ezen munkálkodnak, így egy csapat részesei vagyunk.”

„Mit is jelent számomra az apostoli út? Jánossal együtt indultunk rajta, és együtt járunk rajta most is. Ő minden pillanatban készségesen a rendelkezésemre áll teljes figyelemével és szeretetével. Legfontosabb számomra, hogy állandó kapcsolatban maradjak vele és a Szűzanyával, égi édesanyánkkal!

Az Apostolok szentelési imája így kezdődik:

»Eszköz mivoltunk tudatában tudatosan keressük és alázattal vállaljuk a Gondviselő által nekünk szánt küldetést; az apostolkodást létformánknak tekintjük.«

Töreksem arra, hogy nyitott szemmel járjak, megtaláljam és felvállaljam a nekem szánt feladatokat, aztán használható eszköz legyek a Szűzanya kezében:

- a gyermekeim számára, ami most azt jelenti, hogy a háttérből követem őket, imádkozom értük „szüntelenül”, és amikor hazajönnek, örülök nekik;
- a lányok, asszonyok számára, akiknek a női lelki napot készítjük elő a közreműködéssel;
- az egyházközség számára a Vándor Evangélium imacsoportok kísérésével és a plébániai családcsoportban való részvétellel;
- a gyenesdiási iskolások számára, ahol a családorák újraindításáért dolgozunk együtt az Intézményi Tanácsban;
- a Schönstatt Család és az Apostolok számára is igyekszem készségesen nyitott szívvel rendelkezésre állni
»Folyamatos önneveléssel törekszem a hitelességre« – ez a mondat is benne van az imánkban: törekszem, igyekszem, minden nap újrakezdem.
Szeretek elidőzni a háziszentélyben, és töltögetem a korsót.”

A szerzők – a részletek sorrendjében:

*Reményi László és Judit,
Bernáth Attila és Erzsé,
Horváth Attila és Teca,
Magyarkúti József és Judit,
Taller János és Piroška,
Hortobágyi Tibor és Ági,
Vértessaljai Vali*



Első Családnapok Sopronban

Hála Istennek, évek óta tapasztaljuk, hogy egyre több család érdeklődik közösségünk iránt, tartja fontosnak, hogy házasságán tudatosan dolgozzon. Emellett a szövetségi évfolyamok száma is gyarapszik, így az óbudavári családnapok kapacitása évről évre szűkösnek bizonyul. Nagyon gyorsan betelnek a hetek, sok ligás család lemarad, vagy várólistára kerül.

Ez a fájó tény egy együtt gondolkodást indított el közösségünkben, hogy mi lenne, ha kísérletképpen Óbudaváron kívül, máshol is szerveznénk családnapokat. Sopron mint helyszín azért vetődött fel, mert sok schönstatti család él itt, akik a szervezésbe bekapcsolódhatnak, ebben a régió közös célt és feladatot találhat. Ráadásul a város kedvelt kirándulóhely, ahol szívesen töltenek el a családok egy hetet.

De kérdések is felmerültek. Jó-e, ha a szentélytől távol tartunk családnapokat? Meg tudjuk-e teremteni az óbudavári légkört? Tudunk-e alkalmas infrastruktúrát teremteni úgy –szállás, étkezés, gyermekfoglalkoztatás-, hogy a költségek hasonlóak legyenek az eddigiekhez? Lesznek-e olyan soproni családok, akik részt vesznek ebben a munkában? Lesznek-e jelentkezők, akik lemondanak az óbudavári szentély közelségéről?

A soproniak szívében régóta él a vágy, hogy közösségüknek saját helye legyen, ahol otthon érezhetik magukat. Lehet, hogy a Szűzanya most ezt mondja nekik: „Ne okozzon gondot nektek a kívánsá-

gotok teljesülése! Én is szeretem azokat, akik szeretnek engem. Bizonyítsátok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok!” Kilencedet kezdtek el, hogy keressék a Szűzanya tervét, később megbeszélték, kiben, milyen gondolatok születtek az imáságos hetek alatt, milyen események történtek közben. A helyi kutakodások nyitott kapukra találtak, körvonalazódott a megvalósíthatóság.

Kis munkacsoport alakult hat házaspárral, ezután ebben a körben folyt tovább a munka. A hét meghirdetése után gyorsan betelt a szükséges résztvevői létszám. Megerősítést éreztek ebben is, hogy jó úton járnak.

Realizálódott a helyszín: a Szent Pál Kollégium és a Kolostor Étterem, a Tűztorony és gyönyörű ódon házak között. De aggodalom is felmerült, hogy vajon a belvárosi helyszín tud-e kellő meghittséget biztosítani?

A Kaposi házaspár felkérte előadónak Alföldi Ágnes és Zoltánt, illetve Dabóczi Bíbort és Tamást, akik vállalták a feladatot. Amikor becsukódott a Jezsuita terem ajtaja, és hallgattuk az őszinte, hiteles, jól felkészült előadókat, előtűnt a schönstatti képpel, megérezttük az óbudavári légkört. Ehhez nagy mértékben hozzájárult Bogdányi Marcsi és Gábor, akik a házigazdáink voltak. Nagyon sokat tettek értünk, meleg szívű gondoskodásukkal, határozott és bölcs vezetésükkel, amire szükség volt ezen az új helyszínen. A 12 résztvevő házaspár-



ral együtt 15 család volt jelen, 30 gyermekkel, 11 gyermekfoglalkoztatóval.

A szentmisét Kaposi Gábor atya végezte, az Orsolya Gimnázium iskola-lelkésze, aki azóta Rómába költözött, de velünk még épp együtt lehetett. Azok is ismerősünknek éreztük, akik még nem találkoztunk eddig vele. Olyan természetesen volt köztünk, schönstattosok között. A hétköznapi misék a kollégium kápolnájában, az aratás az Orsolya Gimnázium szép templomában volt.

Első este meglátogattak minket a Kaposi és Wangler házaspár. Elmesélték a soproni hét előzményeit, és bemutatják a régiót. Érezhettük, hogy mennyi munka és szeretet van ennek a hétnek a létrejöttében.

A szerdai kirándulás a már megszokott, jó beszélgetések mellett, a soproni erdőben volt, a Kuslits házaspár vezetésével. A délutánokon felfedeztük a várost, közösen fagyiztunk is, strandolhattunk a Löverekben, mert bizony tombolt a kánikula.

A gyerekeknek kialakították „a Kultúrt”, stílszerűen kiragasztva az ajtóra a nevét, gazdagon felszerelve játékokkal, kézműves alapanyagokkal, amit a soproni családok gyűjtöttek össze. Volt egy kis kert a szomszédban, amit a soproni családok zárhatóvá tettek, hogy biztonságos legyen a legkisebbeknek is. Használhattuk a közeli nagy focipályát is, nem maradt el az apa-fiú meccs sem.

Ha a bencés rendház kövezett udvarán utolsó este nem is gyújthattunk valódi tüzet, a tábortűz hangulat megvolt. A gyerekek lelkesen zenéltek, szerepeltek, a gyerekvigyzók színre vitték

az altatás nehézségeit maguk írta darabban, elénekelték a soproni hét történeteit gitárjukkal, apukák és anyukák új oldalukat mutatták meg török basaként vagy bolhaként..., még a portás bácsi is kimerészkedett a szobájából, és együtt nevetett velünk.

Olyan családok voltunk együtt, akik mindannyian jártunk már Óbudaváron, családnapokon. Tudatosan munkálkodtunk az ottani légkör megteremtésében mi is: az esti őszinte beszámolókkal, körbeszélgetésekkel, a vidám reggeli kávéfőzéssel, a házastársi beszélgetések fegyverzettségével, hogy ne vonja el az időt a város a legfontosabb dologtól, hiszen tudjuk, hogy a családnapok sikere ezen áll, ami kettőnk között történik.

Nagyon hálásak vagyunk a soproni családoknak. Köszönetképpen, és támogatva ezt az új kezdeményezést, elindítottunk egy évkönyvet, 2015-ös dátummal, csoportképpel, a házaspárok személyes soraival. A belvárosi ószeresnél ráakadtunk egy száz éves(nek mondott) csengőre, ami talán egyidős Schönstattal, ezt ajándékoztuk a soproniaknak, hogy majd egyszer, az elkövetkezendő évek alatt, összegyűljön Óbudavár minden tárgyi kelléke, elsőként a harang, a hívó hang.

Tilmann atya régen beszélt arról, egy lehetséges utat megjelölve, hogy egyszer talán a régiók -Budapest, Pécs, Sopron és a többi- csinálnak majd saját családnapokat. Majd az idő megérleli, hogy ez a vízió valóra válik-e, mindenesetre a Szűzanya kegyelmi tőkéje idén nagyban gazdagodott.

Berszán Simon Éva

Azt tudjuk csak átadni, amit megéltünk¹

„Isten rajtunk keresztül más családokat szeretne megajándékozni. Amit rajtunk keresztül másoknak ajándékozni szeretne, azt először is személyesen átéljük. Amit átélünk, nem mindig csak saját magunkért kapjuk.

A korai egyház idejére gondoljunk. Az apostolkodás hordozói akkor a családok voltak. Az apostolok az egyes házakba mentek, és ott ünnepelték a szentmisét. Mások is bejöttek hozzájuk, és átérték, hogy hogyan bánnak egymással a keresztények. Hogyan birkóznak meg az

élettel, hogyan birkóznak meg a sorscsapásokkal. Ez vonzóvá tette a kereszténységet...

És most valami nagyon-nagyon fontos: amit a Jóisten adni akar a többieknek egy apostol által, annak először az apostol szívében kell megszületni. Amit Isten rajtunk keresztül a többi embernek adni akar, azt először a mi szívünkbe helyezi. A modern ember csak az emberi szív szavának hisz. Egy ember szívéből szóló üzenetnek hisz. Egy egyszerű szónak nem hisz. Mert olyan sokat hazud-



¹ Családnapok, Óbudavár 1992. május 26. 1. előadás.

nak. Mindenki azt mondja, ami hasznos, és nem azt, ami igaz... A modern ember élő szót szeretne hallani. Olyan szót, ami a szívből jön. Ezért helyezi Isten először a mi szívünkbe azt, amit másoknak adni akar. Ha a mai embereknek azt akarja elmondani, hogy hogyan kell egy gyászt feldolgozni, akkor egy nagy gyászt küld nekünk. Igaz. Ezt teszi a Jóisten. Ha a mai, modern embernek meg akarja tanítani a Jóisten, hogy ott is tudjon szeretni, ahol nehezzé válik, akkor nehézséget küld nekem a párkapcsolatomban. *Te Jó Isten!* Érdekes. Ha rajtam keresztül a többieknek örömet akar szerezni, akkor a házunkat az öröm házává teszi. A tapasztalatok, amiket szerzünk, hozzátartoznak az apostolkodásra való kiképzésünkhöz... És aki kiképez bennünket, a Szentlélek és a Szűzanya. A családoknak szükségük van rájuk.

Az egyházban nincs hiány a családra vonatkozó jó tanításban. Amit a Szentatya a *Familiaris Consortio*-ban leír, az kitűnő. De hiányzik a családpedagógia, hiányzik a családaskézis. Vagyis hiányzik arra a kérdésre a válasz, hogy *hogyan csináljuk ezt*. Ez a mi feladatunk. Utat kell mutatnunk a családoknak...

Megnevezek néhány olyan utat, amit ebben a pillanatban a Szűzanya velünk jár.

Az első: megtanulunk egymással beszélgetni. Ezért gondoskodik nehézségekről. Amikor fiatalok voltunk, a hetedik mennyszágon járt a szeretetünk. És most a földön, vagy a föld alatt vagyunk. Érdekes! És ez jó! Most tanulunk beszélgetni egymással. És ha később ott állunk, ahol most Tilman atya, és fiatal házaspároknak mondjuk el, hogyan be-

szélgessünk egymással, akkor tudni fogják, hogy miről beszélünk. Ez fontos. Ez az életükből jön, nem pedig könyvből. És ez a fontos.

Másik: a családban a gyerekek a legfontosabbak. A család a gyerekekért van... Sok jel által azt szeretné mondani Isten: a *gyerekek élete az én kezemben van. Az én kezemben van!* Tehát a gyermekeinket a Jóisten kezében látjuk. És most már nem fontos az, hogy hol van a gyerek. Az a fontos, hogy a Jóisten kezében van... Gyermekeink az ő gyermekei...

Családunk az apostolkodás egyik iskolája. Ezért van olyan sok nehézségünk. Minden problémát a saját életünkben kell megoldunk. Pl.: Néhány feleség elhanyagolva érzi magát. A férjeknek pedig az az érzésük, hogy a feleség túl sokat kíván tőlük. Csalódtak egymásban. Korábban egy mennyei lény jött hozzánk. Most hirtelen ez a lény a földről jön. – Megoldjuk a problémáikat a saját életünkben, és növekszünk a szeretetben. És ebből másokat meg fogunk tanítani arra, hogy hogyan lehet a szeretetben növekedni. Schönstatt a szeretet iskolája.

Nagyon fontos, amit most mondok. Az apostolkodás nem a tudomány, nem a tudás kérdése, hanem a küldetés kérdése. Vagyis a Szűzanya meghív és mondja: Szükségem van rátok. Ő választotta ki Önöket. Ezért ő fogja kísérni ezt a folyamatot, melynek során egyre mélyebben bevezeti Önöket a szeretetbe.”



Ferenc pápa válasza

a Schönstatt Család százéves jubileuma alkalmából
rendezett pápai meghallgatáson
III. rész



TANÚSÁGTEVÉS, MISSZIÓ, IMA (Fiatalok téma)

A jelenlévő schönstatti fiatalokat, akiket küldetéstudatuk a hit megvallására készített, aggodalommal tölti el, hogy gyakran olyan fiatalokkal találkoznak, akik, még ha boldognak is tűnnek a mások iránti segítőkészség és szolidaritás miatt, mégsem elégedettek, nem élük meg a Krisztussal való találkozást, és nem érzik a hit szükségét. A jelenlévők arra kérték a Szentatyát, hívja meg ezeket a fiatalokat egy teljesebb életre Krisztusban.

Ferenc pápa: Induljunk ki XVI. Benedek emeritus pápa egyik mondásából: „Az Egyház nem a térítői buzgalom által növekedik, hanem a hozzávaló vonzódás során.” A tanúságtétel következménye a vonzódás. Tehát, első tanács: tanúságot tenni. Vagyis olyan módon élni, hogy másoknak kedve támadjon úgy élni, ahogyan mi élünk. Tanúságot tenni. Nincs más módszer. Nincs más.

Úgy élni, hogy az emberek feltegyék a kérdést: miért? Ez az útja a tanúságtetésnek. Ezt semmi nem helyettesíti. Tanúságot tenni mindenben. Mi nem vagyunk senkinek a megmentői. Mi a közvetítői vagyunk Valakinek, aki

megmentett mindannyiunkat. Csak közvetíteni tudjuk Jézust, ha vállaljuk ezt a feladatot testben való életünkben, a történelmünkben. Vagyis: tanúságtetés. Igen, tanúságtetés.

Nem csak a szeretet cselekedeteiről van itt szó. Ezeket persze meg kell tenni, mert a Máté 25 szerint, ugye, ezek alapján leszünk megítélve. Igaz? Szóval tanúságot teszünk a szeretet, irgalmasság, stb. cselekedeteiben. Jó? A munkában, a nevelésben, a másokért végzett tevékenységeinkben.

És nem csak erről van szó. Tanúságot teszünk az egész életünkkel. Hogyan élek én magam? Nincs-e kettős életem? Nem élek pogányként, miközben kereszténynek vallom magam? Az világias lelkület, a „világ lelkisége”, amelyet Jézus annyira elítél. Elég, ha János evangéliumát megnezzük, ott sokszor esik szó erről.



Nincs-e megosztva keresztény hitem? Fele-fele arány? A tanúságotnak mindenet fel kell ölelnie. Ez egy választható életszemlélet. Bocsánatot, inkább talán úgy mondom, tanúságot teszek, mert ez a következménye az életszemléletnek. Ezért ez az első lépés. Tanúságtétel nélkül nem fogtok tudni segíteni sem fiatalnak, sem öregnek. Senkinek. Nyilván mindannyian gyengék vagyunk, esendők, mindannyiunknak vannak problémái és ezért nem tudunk mindig hitelesen tanúságot tenni. De mindig van lehetőségünk arra, hogy mi magunk belül alázatosak legyünk, és bocsánatot kérjünk, ha a tanúságunk nem volt olyan, amilyennek lennie kellene.

A tanúságtétel magában foglalja a képességet, hogy mozduljunk, hogy menjünk, hogy missziót vállaljunk, csak soha ne legyünk túlbuzgó térítők! Segíteni, közösséget vállalni másokkal, azt igen. Lássák, mit teszünk és hogyan.

Sokszor ismétlem, hogy az az Egyház, amelyik nem mozdul kifelé, az a kiválasztottak belterjes Egyháza. Az az egyházi mozgalom, amelynek nincs küldetése, az a kiválasztottak belterjes mozgalma. Ahelyett, hogy utána menne az elveszett báránynak, vagy segítene valahol, vagy tanúskodna a hitéről, inkább a saját klikkjének szenteli magát és a báránnyokat fésülgeti. Ugye? Lelki fodrászok, nem? Ez így nem megy.

Tehát menni, menni, saját magunkból kilépni. Egy zárt Egyház, egy zárt mozgalom, vagy közösség előbb-utóbb megbetegszik. A bezártság minden betegségét viseli. Az a mozgalom, Egyház, vagy közösség, amelyik kifelé mozdul, az persze téved, és megint téved. De

olyan szép bocsánatot kérni, ha tévedünk! Ezért ne féljetez kilépni a küldetésetekkel! Kilépni az útra. Úton vagyunk mind. De vigyázat, Szent Teréz figyelmeztet, hogy aztán az úton, ha egy szép helyet találunk, ott megállunk, ugye, és elfelejtjük, hogy folytatni kéne az utat. Nem tanyázunk le. Pihenni azt igen, aztán tovább indulni. Menni céltudatosan, nem csak úgy barangolni. Mert azért megyünk, hogy adjunk valamit. Küldetésbe megyünk. Nem azért megyünk, hogy köröket írjunk le például egy labirintusban, amelyet mi magunk sem értünk. Nem barangolunk, hanem megyünk célirányosan.

Igen, küldetés és imádság. Senki sem mondhatja, hogy Jézus Krisztus az Úr, hacsak a Szent Lélek nem indítja erre. (vö. 1 Kor.12.3) És ezért imádkozni kell. Fel kell ismernetek, hogy bennetek van a Szentlélek, és ez ugyanaz a Szentlélek, aki erőt ad az előrejutáshoz.

Imádság. Nem szabad elhagyni az imádságot. A Szűzanyához való fordulás egy azok közül, amit kérni szoktam gyóntatáskor: – Milyen a kapcsolata a Szűzanyával? – Rózsafüzér... – Jó, jó, de beszélget is Vele?

Visszatérünk oda, amit már mondtam a Szűzanyáról. Beszélgetek veled arról, hogy kísérjen, keressen engem, mondja el, hol nincs bor, és a többi, amiket Ő tenni szokott.

Ima, küldetés, kilépés.

Egy dolgot szeretnék mondani nektek, fiatalok: jönni fog a fáradtság kísértése. Ő miért nem látjátok a kimenetelét ennek? „Jaj, hát vége van a látványosságoknak, és most már minden olyan unalmas, megyek, keresek mást.”

Ha jelentkeznek a kifáradás első jelei, akár az utunkon, vagy bármi más során, kérem, nyissátok ki a szájatokat időben! Kérjetez tanácsot időben! Velem is így van ez. Négyesből indultam, aztán most meg rükkvercben vagyok. A fáradtság kísértése nagyon csalafinta. E mögött a kísértés mögött, hogy alább hagyjunk a küldetésünkkel, az önzés bújik meg. Ez végső soron a világias lelkület kísértése, a kényelemé, a jólété, és hogy azt tegyük, amint kedvünk tartja.

Ezért mondtam nektek: tanúságot tenni, hogy a fény világítsa, és ne legyen eldugva az ágy alá. Jó? Világítsa a fény, hogy lássák nyilvánosan a jó tetteket, amelyeket általunk tesz a Mennyei Atya. Tanúságot tenni, hogy megkérdezzék, „miért éltek ti így?“, tanúságot az „úton lévő életmódról“. Megyünk az utunkon, nem barangolunk, és igyekezünk ébernek lenni a kifáradás kísértésével szemben. Nem jut eszembe más. De úgy hiszem, ennyi elég lesz.

Legyünk egymás segítő szakemberei!



Könnyebb a világot is körbefutni, hogy segíthessünk másoknak, és közben nem vesszük észre azt, aki nap mint nap karnyújtásnyira mellettünk él. A Ferenc pápa által megfogalmazott felhívás, hogy menjünk el a perifériákra, akár azt is jelentheti, hogy forduljunk a társunkhoz, családtagjainkhoz, ismerőseinkhez, mert előfordulhat, hogy bár sokat tüsténkedünk körülöttük, mégis ők vannak a szívünk perifériáján. Olyan nagy a közelség velük, hogy nem látjuk őket egészen.

Nem elég az aranytojásra vágyakozni, hogy például szép családi életünk legyen, hanem a tyúkocskát is kell gondozni, aki azt tojja. Már-már szégyen, hogy ez mennyire evidens, mégis ezt a legkönnyebb elhanyagolni nekem is. Nem elég elvárni, hogy figyelmes legyen velem a férjem, hanem az ő igényeire

nekem is figyelnem kell. Nem elég elvárni, hogy a gyermekeim tisztességesen tanuljon, érzékelnem kell a benne zajló folyamatokat, amik ebben akadályozzák. Ha a problémával nem foglalkozom, az előbb-utóbb váratlanul hátulról fejbe vág, és akkor már nem tehetem meg, hogy nem veszek róla tudomást. A tyúkocská elpusztul, és sirathatom az aranytojást.

A saját életünkben is milyen sokszor megtapasztaltuk ennek az igazságát! Bár szép keresztény családnak tartottuk, tartjuk magunkat, akik szívből szeretjük egymást, mégis adódtak a gyermekeinkkel olyan problémák, amelyek padlóra küldtek minket. Ez persze kihathat a házasságunkra is, hisz a nehézségekhez való eltérő hozzáállás, a „hol rontottuk el?“ hibakeresés, bár jószándékú, megterheli a kapcsolatot. Előfordul, hogy



külső segítséget kell kérnünk, szakemberhez kell fordulnunk, mert egyedül nem birkózunk meg a problémával. Ez sokszor elengedhetetlen, de nagyon sokszor lehetünk egymás pszichológusai, mentálhigiénés szakemberei is. A családjukban többen is ezen a pályán vannak, én magam is, hosszan tanultuk, gyakoroltuk, hogyan lehet segítő beszélgetéseket folytatni. Ezek nem bonyolult dolgok, bárki képes rá, mégis ritkán jut eszünkbe, hogy mi is megtehetnénk, és megelőzhetnénk, hogy terápiára kelljen járnunk.

Csupán annyi kell hozzá, hogy itt vagyok számodra. Egy kis időre nincs más, csak Te meg én. Félreteszem a mosatlant, a munkahelyi problémákat, a bevásárlólistát, még saját magamat is, az előítéleteimet, elvárásaimat veled kapcsolatban, és próbálak megérteni

téged. Először is hallgatlak. Hagyom, hogy végigmondd a dolgot úgy, ahogy Te szeretnéd. Nem kutakodom a részletek után, nem én irányítom, miről beszélj, mert a kérdéseimmel lehet, hogy elterellek attól, ami neked fontos. Nem ijedek meg a csendtől, nem akarom szavakkal elűzni, hisz nem vagyunk gépek, akiből ömlik a szó. A legmélyebb gondolatokat sokszor nagy csend előzi meg. Csak akkor kérdezek, amikor elakadtál, és akkor sem azért, hogy a kíváncsiságomat kielégítsem, hanem hogy ellenőrizzem, jól értettem-e, amit mondtál. Nem kell okosakat mondani, tanácsot adni. Bízom benned, hogy a saját életed elakadásainak felszámolásához megvan benned az erő, a tudás, én csak erősíteni tudom, hogy higgy magadban, és akkor rátalálsz. Természetes, hogy nem találod meg azonnal a válaszádat, természetesen hogy tévedsz, és ennek a levét akár mindannyian isszuk. De ez benne van a pakliban, nincs olyan ember, aki nem vágódik hasra, akár jó sokszor is, életében. Másrészt ki vagyok én, hogy azt higgyem, nálam van a bölcsék köve, és megmondom a tutit a másik életére vonatkozóan?! És még ha tudnám is, mit érek el vele? Lehet, hogy megalázom, hogy ő ilyen ostoba, hogy nem jött rá magától, lehet, hogy megharagszik érte, lehet, hogy függő viszonyba kerül tőlem, és ezentúl tőlem várja a problémáinak megoldását. Inkább egyfajta tükröt tartok elé, és igyekszem, hogy ez a tükör a lehető legtisztább legyen. Saját szavaimmal összegezek, mit látok, mi az, ami igazán bántja, milyen érzéseket látok rajta, amikor ezekről beszél. Teszem ezt úgy, hogy ő korrigálhasson engem,

ha netán torzítok. Ha már kibeszélte magát, és biztos vagyok benne, hogy értem őt, akkor finoman mesélhetek a saját élményeimről, tapasztalataimról, amiket akár el is vethet. Segíthetem, hogy ugyanezt a problémát más szemszögből nézze, ezt „átkeretezésnek” nevezik, pl. a „parkolópályán levést” megélheti valaki veszteglésnek is, de lehet az erőgyűjtés, a továbblépés előszobája. Segíthetem, hogy ő maga megfogalmazhassa, konkrétan mit tehet.

Döbbenetes volt a mentálképzésünkön megélni egy tapasztalatot. A kiscsoportunkat két részre osztották. Az egyik fele azt a feladatot kapta, hogy gondoljon egy problémára, ami jelenleg foglalkoztatja. A másiknak csak annyi dolga volt, hogy figyelmesen meghallgatja. Párokat kellett alkotnunk: egy beszélő és egy hallgató. A „beszélőnek” el kellett mesélnie kb. két percen belül a gondját, a „hallgatóknak” pedig megtiltották, hogy bármit is mondjanak, csak az arcjátékukkal segíthettek. Ezután egy másik „hallgatónak” mesélték el a történetüket, míg végül minden hallgató csoporttársnak elmondták ugyanazt a problémát. Tehát egy problémát hatszor meséltek el egymás után. Semmilyen tanácsot nem kaptak, csak biztató tekintetet. Beszámoltak róla, mit éreztek közben. A történetük a többszöri elmesélés közben változott, részeket elhagytak, mert rádöbbenek, hogy az nem is probléma már, új, korábban nem említett szempontok kerültek elő. És a hatodik elmesélés után a legtöbbeknek körvonalazódott a megoldás. Gertraud Evanzin nővér egy lelkinapon úgy fogalmazott, hogy a női agy hasonlít a mosógéphez, amiben a ruhák (mint

fejünkben a gondolatok) nagy összeviszszaságban érintkeznek, és beszélgetés közben jár a mosógép, hosszan, jobbról balra, balról jobbra forgatja a dobort. De ha elkészült, kibeszélte magát, a ruhákat szépen, illatosan ki lehet venni, kitergetni, összehajtogatni. Az előbbi csoportkísérlet is szemléletesen megmutatta, hogy a kimondott szó gyógyítóan hat, segít, hogy a nehézségeken úrrá legyünk. A meghallgatót pedig egyrészt alázatra neveli, másrészt bátorítja is, nem kell bölcséket mondani, csak a szelepet kell nyitva tartania, hogy a gondolatok előjöjjenek. A pszichológia ezt a jelenséget ventilálásnak nevezi, ami szellőztetést, hangos gondolkodást jelent, ami a férfiaknál is működik.

Persze nem patológiás esetekről beszélek, a lelkizavarokkal küzdő embereknek az elfogadás mellett irányításra van szükségük, és akkor valóban pszichológushoz, pszichiáterhez kell fordulniuk. De a mindennapi ügyeinkben miért ne lehetnének egymás segítő szakemberei? Ha azt tartjuk, hogy ez semmiség, gondoljunk bele, hogy egy átlagos pszichológus 10 000 Ft-ot kér azért, hogy 50 percig meghallgasson minket, hogy teret adjon annak, hogy a gondolataink kontrollált formában előjöhessenek belőlünk, és megajándékozzanak az ítékezésmentes elfogadással. Könnyű neki, utána távoznak az ajtón, és nem kell velünk élnie. Nemcsak hallgatni, hanem meghallgatni nagyon nehéz, különösen akkor, ha mi is érintve vagyunk a problémában, de pragmatikus szempontból is jó befektetés, és a nagy gondlavinákat is megelőzhetjük vele. Pont azoknak ne szeretnénk ezt megadni, akiket a legjobban szeretünk?



Lánytábor 13–15 éveseknek

Boldogan Veled tartok – így szól idei jelmondatunk. Erre épült az egész hetünk. Boldogan Veled tartani az úton. De milyen úton? Egyáltalán mit jelent úton lenni?

Sokat beszélgettünk, megpróbáltunk mélyebben megismerkedni egymással. Igyekeztünk minél többet magunkba szívni a Nővér előadásából. Csoportban és egyedül is volt lehetőségünk végiggondolni az életünket, annak főbb állomásait, kérdéseit. Megtanultuk, hogy utunk része a hegy. Hogy vannak és lesznek is útelágazások, kell tudnunk dönteni. Hogy fontos a nyitottság, ez a változások kulcsa. Életünk részévé kell válnia, mint ahogyan életünk része a család, az imádság, a zene, a nevetés, a

barátság és még sok minden – természetesen nem mindegy a fontossági sorrend! Ki kell tűznünk céljainkat, fel kell ismernünk és megbecsülnünk az örömeinket, a csúcainkat, sikereinket!

A tábor után nem sokkal értettem meg, hogy sokszor nem feltétlenül a megoldás a cél, hanem az út, amelyen a megoldás felé haladunk.

Nekem nagy lelki feltöltődést jelentett ez az egy hét. Köszönöm a reggeli gitáros miséket, a közös énekléseket! Köszönöm a héten megismert nagyszerű embereket, a mosolyukat, barátságukat! Köszönöm a szervezőknek, vezetőknek a kitartásukat, kedvességüket, szeretetüket! Köszönjük Néked, Istenünk!

Kovács Lili



Lánytábor 18+

Ez a nyár sem múlhatott el lánytábor nélkül. Július 12-én ismét Óbudavárra utaztam, hogy egy csodálatos hetet töltssek el egy csapat fantasztikus lánnyal. Már csak azért is nagyon vártam, mert idén először voltam 18+os táborban. Délelőttként előadásokat tartottak fiatal vezetőink, és én elmondhatom, hogy mindig kaptam valami értékeset, valamit, ami nekem szólt. A fő téma életünk erőforrásai voltak. Ki, mi számunkra erőforrás, és mi mikor lehetünk azok. Szó volt a női szívről, szívszentélyről, személyes eszményképről és még rengeteg mindenről. Továbbá az egész hetet végigkísérte a projektmunka. Öt csoport volt, és mindenki maga választhatta ki azt, ami hozzá a legközelebb áll. Volt festő, schönstatti szentek életével

foglalkozó, zenés, imás és aktív missziós csoport. Minden csoportnak megvolt a maga feladata. Én a festő csoportba tartoztam és a színek jelentésével foglalkoztunk, valamint egy képet festettünk, melyen próbáltuk megjeleníteni, hogy mit jelent nekünk, lányoknak Schönstatt.

A hét folyamán mindenki megismerhette a különböző projektek munkáit. Szentek életéről hallottunk, új énekeket tanultunk, és egy szép záróimán vehettünk részt, ahol megismertük a lánymozgalom imáját. Minden nap volt félórás, amikor kettesben beszélgettünk valakivel. Volt strandolás, rengeteg nevetés, beszélgetés és természetesen méta. A hét gyorsan elrepült, de rengeteg élménnyel gazdagodva és lelkiekben feltöltődve tértem haza.



Kislánytábor

Nagyon jó volt a lánytábor, sokszor és sokat neveltünk. Jó volt a szálláshely, azzal aludhattunk, akivel akartunk! Finom volt a kaja, attól függetlenül, hogy sokszor rántott húst

ettünk. A programok is szuperek voltak. Az éjszakai túrán nagyon élveztük a klassz feladatokat.

Mamzi, Dóra és Zsófia a legjobb vezetők!!!



Jubileumi Nagytábor

Július 27. és augusztus 2. között, 190 táborozóval lezajlott a Jubileumi Nagytábor Szentjakabfán.

Néhány érdekesség a táborral kapcsolatban:

- ✦ az utolsó jelentkezés a tábor negyedik napján futott be (az illető aznap meg is érkezett)
- ✦ 3 éves kortól a 60 év fölöttiekig minden korosztály képviseltette magát
- ✦ egy-egy nap több mint 100 kg kenyér és 150 l tea fogyott
- ✦ toronymagasan a legtöbben (60 fővel) az 5–7. osztályosok (hősök altábora) voltak, majdnem kétszer annyian, mint a második legnagyobb létszámú altáborban
- ✦ a tábor megvalósulását a Nemzeti Együttműködési Alap is támogatta

A táborról álljon itt néhány beszámoló és kép, további részletes írásokat, valamint sok-sok fényképet pedig a nagytábor.schoenstatt.hu/szentjakabfa-2015.html oldalon találtak.

Keszei Kristóf:

Legelőször a számháború jut eszembe. Majd a csodás tábortűz, a sok énekléssel, előadással, viccelődésekkel. Nagyon tetszett a „pli-plis” ének is. A sátras alvás, beszélgetések, torna, közös reggelik, mind nagyon jó volt.

Szilágyi Barnabás:

Első alkalommal voltam a schönstatti fiútáborban. A barátaimmal együtt jelentkeztünk, de ők sajnos megbetegedtek, és ezért teljesen egyedül mentem. A tábor végére sok új barátom lett. Egész héten jó programok voltak. Nagyon tetszett a csapatmegbeszélés a levélkeresés közben. Az ennivalók finomak voltak. Jók voltak az imák és a misék. Vicces volt az utolsó esti előadás-próba. Az örökös nagyon izgalmas volt (a rókák éjszakáján).

Legjobb az volt, hogy Mária lovagja lehettem, és a karszalagom azóta is emlékeztet a szövetségre: „Vitam et sanguinem pro Regina nostra!”

Keszei Miklós:

Már az első nap nagy élmény volt a jó hangulat, az éneklés. Az ételek is finomak voltak. Egyszer még vaddisznópörköltet is ettünk. Aztán jött a számháború, nekem az volt a kedvenc programom. Na meg a fafaragás is tetszett, két kést faragtam. A levélkeresés is nagy élmény volt, a mi csapatunk nyolc levelet talált meg. A lámpafogócskát is élveztük. Aztán jött a szombat, a szövetségkötés napja. Szövetséget kötöttem én is és a tesóm is a Szűzanyával. Azóta minden nap mondjuk az imádságot. Szerintem jövőre is megyek, olyan klassz volt a tábor.

Rajta László:

Eljött a hétfő reggel. Időben indultam útnak Ceglédre, hogy megérkezzem Veszprémbe háromnegyed tízre. Amikor leszálltam a buszról, már hatalmas sereg fiatal várakozott a veszprémi vasútállomás mellett. Hamar találkoztam régi barátokkal. Miután Giovanni, a táborvezetőnk végzett a névsorolvasással, felszálltunk a nekünk kirendelt buszokra. Elindultunk Szentjakabfára, és ezzel kezdetét vette a Jubileumi Nagytábor.

A tábor helyszínén altáborokra lettünk osztva. Voltak a Lovagok (alsósok), Hősök (felsősök), Altábiri (gimnazisták) és Korúak (egyetemista korúak). Én a Korúak altáborba kerültem. Palásthy Gergely lett a vezetőnk, Bujbácsi Bálint pedig a lelki kísérő. Ezután következett a sátorépítés. Az eső is kezdett szemerkélni, és ez a

tábor során többször előfordult. Jól jött később a váltás cipő.

Kedden délelőtt minket, a Korúakat kértek meg, hogy segítsünk az ebéd elkészítésében, így a délelőtt krumpli- és hagymapucolással telt. Miután végeztünk, egy lelki program következett az altáborunk számára. Stefan Strecker schönstatti atya egyik beszédét olvastuk el, amelyben többek között a felelősségvállalásról volt szó. Délután számháború következett. Este pedig jött a tábortűz. Ének, gitár, dobolás.

Szerdán az Altábirivel közösen kirándultunk egy hatalmasat. Mencshely felé indultunk el, majd Dörgicse, végül pedig a zánkai strand következett. Fürdöttünk egy jót a Balatonban, a többiek még gúlát is építettek, majd indultunk vissza Szentjakabfára, a táborba. Vacsorára érkezünk meg. Rendesen elfáradtam a végére. Az este folyamán az egész tábor elzarándokolt Óbudavárra.

Csütörtök délelőtt murvát pakoltunk és fát szedtünk. A délután folyamán egy





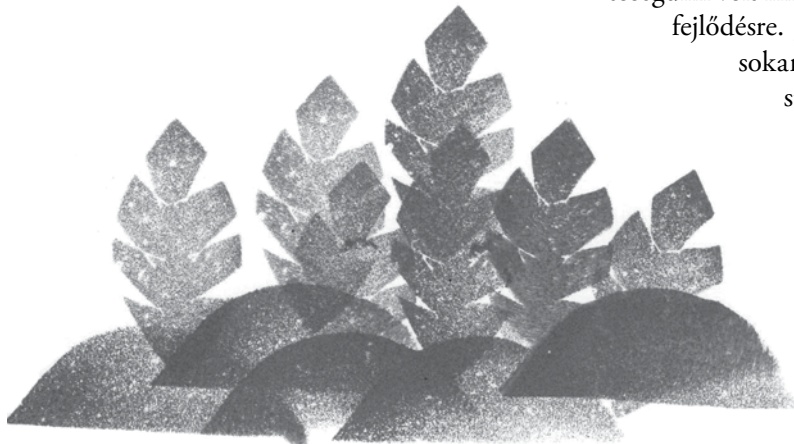
olyan beszélgetés következett, melyben három fős csoportokra voltunk osztva. Az volt a feladatunk, hogy mindnyájan meséljünk el egy történetet az életünk-ből, ahol azt éreztük, hogy igazán önma-gunk lehetünk. A többiek erre válaszolva mondták el, hogy az adott szituációban milyen talentumokat, értékeket látnak, illetve hogy mi lehet az identitása az illető személynek. Az este folyamán már több apuka is megérkezett, illetve olyanok, akik csak a hétvégére jöttek le.

Pénteken következett az akadály-verseny, ahol az altáborokon belül is több csapat alakult. Mi, a Korú-ak maradtunk együtt, hiszen nem is voltunk túl sokan. Próbáltunk minél több állomást meglátogatni a rendelkezésre álló idő alatt, hogy így annál több pontot szerezhessünk. A pontokra nagy szükség volt, hiszen a vacsorát a csapatoknak maguknak kellett megoldaniuk. Mindenki a szerzett pontokkal licitálhatott a hozzávalókra, üstökre, állványokra.

Szombaton különféle játékokban mérték össze az erejüket a táborozók. Volt lehetőség métázni, focizni, kötelet húzni. Délután nagy ünnep következett a tábor számára, ugyanis rengetegen kötöttek szövetséget Máriával. Estére pedig már mindegyik csapat elkészült a saját műsorával, melyet a tábortűz mellett elő is adtunk.

Vasárnap már a tábor lebontásával foglalkoztunk, pakoltuk össze a sátraikat. Nekem korábban el kellett jönnöm, így a szentmisén már nem tudtam ott lenni.

Nagy élmény volt a tábor. Sok lehetőségünk volt mind a testi, mind a lelki fejlődésre. Jó látni, hogy milyen sokan tartozunk a schö-nstatti ifjúsághoz. A tábor szervezői sok mindent tettek mindnyá-junkért. Köszönjük a munkájukat, fáradozásait!



„A lelki adományok ugyan különfélék, a Lélek azonban ugyanaz.”



A karthauzi szerzetesek életformája nehezen megközelíthető, hiszen ők magányban és a belső csendben keresik Istent és névtelenségükhöz ragaszkodnak, így kevésbé lehet velük kapcsolatba lépni, róluk informálódni. Nem reklámozzák magukat. Magyarországon nincs is kolostoruk, miután a török időben elmenekültek, monostoraik pedig elnéptelenedtek. 2008-ban Philip Gröning filmje, „A nagy csend” mutatta be maradandó módon az életüket. A film rendezője egy évet töltött a közösségükben, filmezés közben megélve a karthauzi csendet.

Magamtól semmi kapcsolatom se alakult volna ki a karthauzi életformával, mert magam is zajban élő ember vagyok, és bár vágyom a csendre, ritkán vagyok részese, ha pedig mégis alkalom adódik rá, a fáradságtól többnyire – szegyen vagy nem szegyen – elalszom. Sokáig nem ismertem más karthauzit, mint a Karthauzi Névtelent nyelvészeti tanulmányaim révén egy legendagyűjtemény XVI. századi szerzőjét, őt is csak névről. Alapvetően megváltozott a helyzet, amikor legjobb barátom beállt a rendbe barátunk, Szlovéniában. Az első gondolatom az volt, hogy egy értékes ember a mai papban szűkös, ínséges időben jobban tenné, ha világi pap lenne, nem pedig elzártan a világtól imádkozó szerzetes. Gyökeresen kellett felülvizsgálnom ebbéli nézeteimet, amikor személyesen találkozhattunk vele

mint friss örökfogadalmassal – 15 évvel később – már egy francia monostorban. A vele való beszélgetések, együttlétek egyértelművé tették mindnyájunk számára, hogy lehet értékes Istennek ajándékozott életet élni a világtól elzártan is. Szent Brúnó követőinek különleges adománya, hogy a magányt ötvözik a közösségi élettel. Együtt élnek szerzetes papok és barátok egymást kiegészítve a hétköznapi életben. Az évszázados boltívek alatt libasorban gyülekeznek az éjszakai istentiszteletre, elhaladva egymás szobája előtt. Mindenki meghúzza mindenki ajtaja előtt a csengőt, hogy el ne maradjon senki. Ha valaki hiányzik, érte mennek. Szót egymással nem váltanak, csak hetente egyszer párosával a nagy séta alkalmával, amikor több órán át kirándulnak a környező erdőkben. Ilyenkor váltogatva a párokat beszélgetnek egymással. Van mindenkinek egy levél-doboza a templom előterében, ahová a másik üzenetet tehet be számára. Ez a karthauzi facebook.

Talán a legizgalmasabb az volt számomra, hogy életük sok tekintetben nem különbözik a mi világban botladozó életünktől. Ők is harcolnak a mindennapi sikeres imájukért, hogy ne kalandozzanak el a gondolataik, hogy oda tudjanak Isten vezetésére figyelni, ahogy mi sem teszünk másként. Ők is úton vannak. A humor számukra is fontos. Volt szerzetes, aki belépve a rendbe lepréselve elküldte családjának az első



bolháját. A Szent Brúnó által alapított kolostor könyvtárában van Asterix és Obelix is, nem csak teológiai művek. Szerzetes barátunk nemcsak egyéni mély beszélgetésekre volt hajlandó a felnőttekkel, de a gyerekekkel felfedező útra indult a pincébe, hátha találnak fagyit a hűtőládákban, vagy kincseket a padláson. Két lábbal a földön jár, a folyamatos imádkozás mellett imává nemesíti szakács foglalatosságait is, vagy amikor a fával dolgozván foglalkoztató termet lambériáz.

Talán a különbség az ő és mi életmódunk között a mindennapi hősies radikalizmusukban rejlik, ahogy Istent helyezik az első helyre mindenkor, és nem hajlandók olyan kompromisszumokra, mint esetleg mi nap mint nap. Legyen az korán kelés, böjt, 3 óránkénti ima. A névtelenség megőrzése annak kifejezése, hogy mindent Isten dicsőségére tesznek, és ezért csak ő minden cselekedetük szerzője. Számos kiváló teológiai munka, de képzőművészeti alkotás is van,

amely így a „karthauzi névtelen” nevet viseli, nemcsak az Érdy-kódex. Egyedül egy-egy kolostor feje használhatja rendi nevét. Ebben annyira eltökéltek, hogy a fejfájukra se kerülhet fel név, se évszám. Csak a kereszt jelöli, hogy ott egy karthauzi nyugszik. „Míg a föld forog, áll a kereszt!” – szól jelmondatuk. A lelki vezetésük fő alapvetése is az, hogy „ne magadra, hanem Istenre figyelj!”

Az idő-élményük is más, mint a miénk. A három óránkénti ima adja egész napjuk ritmusát. Ez monoton lehet, de biztonságot is ad. Az aszkézis ellenére egészséges életmód az övék. Amikor a pápa meg akarta reformálni a rendet, túlzottan szigorú remete életmódjukat egészségtelennek tartva, az akkori rendfőnök 80 fős 80 év feletti delegációval ment a pápához bizonyítva, hogy az ő szerzetesi életmódjuk hosszú távon is élhető. „A nagy csend” záró felirata is adalék időfelfogásukhoz: „A Grenoble melletti Grande Chartreuse a világ egyik legszigorúbb kolostorának hírében

áll. 1984-ben szerettem volna ott forgatni, azt mondták, még korai, talán 10-13 év múlva. 16 évvel később felhívtak a Grande Chartreuse-ből, érkezettnek látták az időt.” A döntéseink megfontoltságában példát vehetnénk rólunk, bár nevelési kérdésekben lehet, hogy a 16 év kicsit sok lenne egy-egy pofon át-gondolása előtt. Ám az idő a mi életünkben is megoldhat, kirostálhat sok fölösleges, lényegtelen dolgot.

Azt tapasztaltuk meg egyszeri és megismételhetetlen három napos látogatásuk alkalmával, hogy lenne mit átvenni az ő életvitelükből: kitartást, az Istenre való odafigyelés állandóan megújuló szándékát, rendszerességet, lemondást, hitet, derűt. A velünk lévő egyik tízéves fiúra annyira hatott szerzetes barátunknak ez alatt a három nap alatt velünk töltött természetes egyszerűsége, hogy távozáskor sírva kérte, hogy maradjon ott vele.

A legfontosabb tapasztalat az volt, hogy lehet a lényegre figyelő életet élni. És ezt mindenképpen érdemes az

életembe átültetni. Annyiféle és fajta dolgot tartok fontosnak, ami elveszi az energiát a valóban odafigyelést igénylő hivatásomtól: hitbéli fejlődésemtől, gyermekeim nevelésétől, házasságom ápolásától! A karthauziak hisznek az ima erejében, és másokért imádkoznak nap mint nap. Ők adják az egyház hátszár-

A legfontosabb tapasztalat az volt, hogy lehet a lényegre figyelő életet élni.

gát, ahogy VI. Pál pápa írta levelében a rend alapításának 900. évfordulója alkalmából: „A kontemplatív életforma a mindenkori Egyház teljességéhez tartozik, és aki gyakorolja, példát mutat

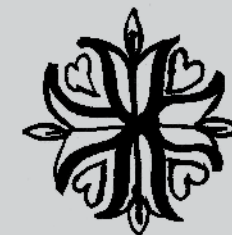
Isten népének, és az Egyház titokzatos apostoli munkáját segíti lelki fejlődésén keresztül”.

Mindnyájan ugyanazon az úton járunk legfeljebb az eszközeink mások az előrejutásban. Ki gépkocsin, ki teveháton, olyan mindegy, hogy hogyan, a célunk azonos: eljutni Istenhez. S egymásra is számíthatunk, kiegészítjük láthatatlanul is egymást. Mióta barátom bevonult, egyszer találkozhattam vele, de megmarad a remény, hogy legközelebb a mennyországban talán összefutunk.

„Aki szíveket akar megnyerni, annak saját szívét kell zálogba adnia.”

„Akinak különleges küldetés adatik, különleges próbákat is kell kiállnia.” *Kentenich József*

„Az életben az ember elkötelezi magát, és ezzel saját portréját rajzolja.” *Jean-Paul Sartre*



A közösségi eszmény

(A nevelő lehetőségei a gyermekcsoportban)

Közösségi eszmény alatt a közös lelki atmoszférát, a közösség lelkét értjük. Ragyogó csillagként áll a közösség fölött, ennek alapján tájékozódik mindenki, a nevelő éppúgy, mint a gyermek, és ebbe áramlik bele minden befogadott ismeret és élmény.

Az eszmény kialakítására két kiindulópontunk van: a nevelő és a nevelt. Bizonyos esetekben a nevelő játssza a közvetlenül ható erő szerepét, a nevelt pedig közvetetten vesz részt a folyamatban. A nevelő kiválaszt egy értékes gondolatot, bevészhető formába öltözteti azt, és erre irányítja a teljes oktatást. Vagyis neveltjeit tudatosan arra neve-li, hogy a kiválasztott vezérgondolat értékeit megvalósítsák. Az

eszmény tehát először feladatként áll a gyerekek előtt. De minél inkább azonosulnak vele bensőleg, és minél inkább belőle kiindulva alakítják az életüket, annál erősebben formálják a közösségi lelkületet és légkört is.

Az eszmény kialakításának ebben a folyamatában tehát a növendékek is részt vesznek. A nevelőnek ismernie kell érték-érzékenységüket, és ennek megfelelően kell kiválasztani és felöltöztetni a vezérgondolatot. A közösségi eszmény kialakításának ez a leggyakoribb útja.

A vezérgondolat tehát először feladatként áll a gyerekek előtt. Minél jobban megragadja az eszmény a gyerekeket, annál jobban bevészódik az a szívükbe. Ha egy nevelő igazi mester, és érzékeléskapcsolatban áll övével, akkor szubjektív úton fog járni. Ha ilyen eleven érzékelésből nő ki a vezérgondolat, akkor a munka fele már kész.

Egy példa: a harmadikos fiúosztályban már év elején megkezdődik az elsőáldo-

zásra és a gyónásra való hosszú felkészülés. A hittanár szeretné egész éven át a Krisztussal való találkozás felé terelni a fiúkat ezzel a vezérgondolattal: Krisztus lovagja vagyok! A hittanteremben a falon függ Szent Kristóf képe. Az egyik hittanórán róla van

szó. Felelevenítik ennek a bátor és erős lovagnak a történetét, aki átvitte az áradó folyón a gyermek Jézust, és így lett Krisztushordozó (Christo phorus). A történet kiértékelése a központi élményre irányul: Kristóf csak a legnagyobb és leghatalmasabb királynak, Krisztusnak akart szolgálni. Krisztus lovagjaként segítségére volt a rászoruló embereknek, és átvitte a gyermek Jézust a folyón.

Ehhez kapcsolódik a megfontolás: tudnánk-e mi is kis Krisztus-lovagok lenni, és hogyan? A hittanóráról minden

...hogyan képes a vallásos vezérgondolat lassanként létrehozni egy közösségben egy meghatározó szel-

lemi légkört...

fiú ezzel a jóféléttel távozik: ezen a héten én is Krisztus lovagja akarok lenni. Én is, mint Kristóf, örömet szerzek, és szolgállok Neki úgy, hogy valakinek, aki bajban van, segítek. A gyakorlatban mindig különvált a tanítási cél és az életcél. A tanítási cél a gyakorlati életben a legközelebbi hittanóráig akar hatni. De minden gyakorlattal végül is egyetlen (élet)magatartást akarunk kialakítani. Ez kell, hogy a leghőbb törekvésünk legyen. Ezért a magunk részéről minden lehetőt meg kell tennünk. Aztán vagy sikerül, vagy nem. Mert sajnos rengeteg más, földalatti nevelő is beleszól a folyamatba.

A következő órán visszatekintünk: azok a fiúk, akik Krisztus-lovagként valóban tettek valamit, kapnak egy Szent Kristóf-képet ezzel a képaláírással: Ne fejtsd el, Te is Krisztus-lovag vagy! A rákövetkező időkben a vezérgondolatot tartalommal töltjük meg és egyre jobban telítjük értékkel:

A Krisztus-lovag:

– uralkodik magán és áldozatokat hoz királyáért;

– hűséges marad hozzá, nem áll át az ellenség táborába, és nem szolgál bűnnel az ördögnek;

– van bátorsága kiállni az igazság mellett és beismerni, ha vétett valamit a lovagi becsület ellen; stb.

A Krisztus-lovagság csúcspontját a fiúk az első szentáldozásban élik át, amikor lovaggá üti őket királyuk.

Mindezt általános vonalvezetésként kell érteni. Úgy gondolom, hasonlóképp



kellene minden osztályt vezetni. Természetesen ez állandó eleven érzékeléskapcsolatot feltételez. Alban Stolz mondta: Nevelni annyit jelent, mint eleven érzékeléskapcsolatban lenni. Aki ezt nem teszi, az beszélhet a magas toronyból, szólhat az értelemhez, de az ilyen nem jó pedagógus, legfeljebb csak értelmi továbbképzést tud nyújtani.

Ritkábban fordul elő, hogy az eszmény magából a közösségből indul ki, abból mintegy kinő. Talán egy téma feldolgozásánál érzékeli a nevelő, hogy a gyerekekben különös érzékenység és fogékonyság mutatkozik egy érték iránt, megmutatkozik a lélek készsége az eszmény megvalósítására. Érdemes ezt a szikrát addig szítani, míg lángra nem lobban, amíg egy közös szellemiséggé nem növekszik.

Például a hetedik leányosztályban a közelmúltban megfigyelhető volt, hogy egy élmény lelkileg erősen megterhelte a gyerekeket. Ezt a szellemi együttműködés csökkenése követte, és lecsökkent az



Koronázás

oktatásban lelt örömük is. Utóbb kitűdött, hogy rossz társaság miatt az osztály nagy erkölcsi veszélyeztetettségben állt. Ekkor a serdülőknek az egyik hit-tanórán úgy mutatták be a fiataláguk értelmét, illetve az úgy tárult fel előttük, mint a tiszta és gazdag leányságért való küzdelem. Megragadta őket, hogy mekkora áldást jelent egy olyan lány, aki őrzi és korunkon át hordozza érintetlen tisztaságának lángját, mely belső gazdagságából tör elő és sugárzik szét. A fiatalok másnap ezt írták a falitáblára: őrizzük a lángot! Itt a közös élményből kiinduló eszmény feladattá vált.

A hitoktatóról erről látszólag nem vett tudomást, de óra alatt megerősítette a lányokat Szent Ágnes életének példájával. Majd később az orléans-i Szűz példája lángra gyújtotta a szikrát a lányok lelkében. Egy beszélgető órát kértek a hitoktatótól, és azon feltárták neki egész lelki-erkölcsi gondjukat. Azáltal, hogy a fiatalok szabadon beszélhettek és felszabadultak – bár némelyikük csak egy hosszantartó folyamat után ért el ide –, lendületet kaptak és képessé váltak lelkedni új céljuk iránt. A nevelőjüknek



csupán csak az a feladat maradt, hogy mindig újra táplálja és gazdagítsa eszményüket mind újabb gondolatokkal és értékekkel. Az eszmény kialakítását és elmélyítését teljesen önállóan végezték. Lassanként érezni lehetett, hogy nagy vezérgondolatuk átalakítja az életüket, és mindent ehhez mérnek, ehhez kapcsolnak. Nemsokára találtak egy dalt is, mely jól kifejezte törekvésüket. Ezt énekelték reggelente a tanítás kezdete-kor. Amikor pedig az egyik lány talált egy képet az öt okos szűzről (Mt 25,4), meglett eszményük jelképe is: őrizzük a lángot! Ebben az időszakban a fiatalok érzéketlenek voltak minden iránt, ami nem kapcsolódott az eszményükhöz, és teljesen immunissá váltak az őket körülvevő veszélyekkel szemben.

A fenti két példa bemutatja, hogyan képes a vallásos vezérgondolat lassanként létrehozni egy közösségben egy meghatározó szellemi légkört, és ezen keresztül alakítani az egyének életét. Ez a személyiségformálás a célja minden eszménypedagógiának.

(Kentenich atya irásának szerkesztett változata)

Gólyahír

„Kérjetelek és adatik néktek.” (Mt 7.7)
Örömmel tudatjuk, hogy Június 8-án megszületett első kisunokánk, Magyar-kuti Kinga. A pici lány szépen fejlődik, a szülők nagyon boldogok, köszönjük az értük mondott imákat.

*A nagyszülők:
Magyarkuti Józsi és Judit*

Az alábbiakban családjainknak a Szűzanyával és a koronázással kapcsolatos írásaiból idézünk.

„A Szűzanya jelenti otthonunk melegét, menedéket, erőt a nehéz időkben, gondokban. Vele kezdjük és fejezzük be a napot. Őrajta keresztül találunk ismét egymásra. Ővele hordozzuk a gyerekeket. Vele osztjuk meg örömeinket. [...]

Kb. 8 éve a háziszentélyünkben megkoronáztuk a Szűzanyát, a királynőnké választottuk őt. Ezt a nagy gyermekeink is szorgalmazták, akik már kikerültek az otthonunkból. Mindez azt jelentette a részünkről, hogy a Szűzanya vezetésével mindent meg akarunk tenni a ránk bízottakért. De főleg azt, hogy a Szűzanya irányítsa, vezesse az életüket, életünket. Ezt a kérést Kentenich atya nyomán így fogalmaztuk meg: Hadd legyünk a Te élő koronád! – és a kegykép fölé, a magyar szent korona körvonalaiba behelyeztük családunk fényképét...”

„Mély benyomást tett rám, amikor Kentenich atyánál ezt olvastam: »egész neveltetésemet a Szűzanyának köszönhetem«. Ebbe a forrászó kapcsolatba spirituálisként bevonta a fiúkat is a következő felhívással: »meg akarjuk tanulni magunkat Mária oltalma alatt szilárd, szabad, apostoli jellemekké nevelni.« Az első megtapasztalásom, hogy Mária engem is

nevelni szeretne, többnyire szimpatikus módon, máskor pedig vaskesztyűvel. Mária oltalma nem azt jelenti, hogy nem élek át nehézségeket és kísértéseket, hanem azt, hogy Ő mindig ott áll mellettem. A szabadságomat meghagyva önnevelésre és önmagam elfogadására bátorít. Az Isten nem azért fog szeretni, amilyen leszek, hanem amilyen most vagyok. Tehát elfogadom magamat, ugyanakkor próbálok a hibáimat kijavítani.”



Őszi ételek Szent Márton napja környékén

A hidegebb napok kedvelt csemegéje, a gesztenye, régen a szegények eledelének számított, de mára széles körben elfogadott, sőt ajánlott alapanyag lett. Főleg ha nem csak a gesztenyepüré jut eszünkbe róla! Amellett, hogy a gesztenye finom, ízletes gyümölcs, egészséges vitaminforrás is. A szelídgesztenye élettani hatásai mindenkit meggyőznek arról, hogy érdemes többször is enni belőle.

E-vitaminban gazdag gyümölcs, tartalmaz vízben oldódó C, B1, B2 és B6 vitaminokat. Ásványi anyag tartalma a szelídgesztenyét kiemeli a gyümölcsök közül. Ezen összetevők miatt a fogyókúrázóknak is ajánlott a fogyasztása. Zsíradékot alig, koleszterint egyáltalán nem tartalmaz. Élelmi rost tartalmának köszönhetően a gesztenye csökkenti az éhségérzetet, és jótékony hatással van a bélműködésre is. Magas szénhidrát tartalmának köszönhetően a gabona- és burgonyafélék helyettesítőjeként szolgálhat, illetve régen húspótlónak tojás és sajt felhasználásával vagdalt készítéséhez is hasznosították.

(ERDEI) GOMBALEVES KÖRTÉVEL ÉS GESZTENYÉVEL

Hozzávalók: 40 dkg csiperkegomba (vagy vargánya, erdei gomba), 1 közepes fej vöröshagyma, 1 db körte (felkockázva), 10 dkg gesztenye (sült, hámozva), só, bors, fehérbors, kakukkfű, 2 ek. olívaolaj, 1,5 dl alaplé (vagy víz).

Olívaolajon megfonnyasztjuk az apró kockára vágott hagymát, majd megpároljuk rajta a felszeletelt gombát. (Néhány szelet gombát félreteszünk, amit tálalás előtt lepirítunk.) Sózzuk, borsozzuk, megszórjuk kakukkfűvel, felengedjük vízzel vagy alaplével, kicsit többel, mint amennyi ellepi. Kb. 20 percig főzzük, utána turmixoljuk.

A körtét felkockázzuk, a gesztenyét sütőben megsütjük és meghámozzuk, a gombaszeleteket kevés olívaolajon ropogásra pirítjuk. A körtével, a sült gesztenyével, a lepirított gombaszeletekkel és friss kakukkfűvel megszórva tálaljuk a levest.

A néphagyomány szerint Szent Márton napja a 40 napos adventi böjtöt megelőző utolsó nap, amikor a jóízű és gazdag falatozás, vigasság megengedett. Ezen a napon rendszeresek voltak a lakomák, bálók, vásárok. Ma is sok helyen táncos mulatságot csapnak, ahol az asztalról nem hiányozhat egy libafogás és az újbó.

Egy különlegesebb, kipróbálásra érdemes recept ilyenkorra:

BESZTERCEI TÖLTÖTT LIBA RECEPT 4-6 FŐ RÉSZÉRE

Hozzávalók: 1 pecsenyeliba, 30 dkg aszalt szilva, 1/2 dl rum, fél citrom reszelt héja és leve, só, törött bors.

Beletesszük egy tálba az aszalt szilvát, majd annyi rumos citromot töltünk hozzá, hogy ellepje. Így egy éjszakát állni

hagyjuk. Másnap a libát sóval, borssal, citromhéjjal belülről bedörzsöljük, majd megtömjük a szilvával, és ezután összetűzzük. A bőrét bevagdossuk, majd egy tepsibe tesszük, és alátöltjük a rumos-citromos vizet. Kb. két órán keresztül letakarva pároljuk, majd ha már elég puha a hús, a zsíros levet leöntjük, és visszatesszük a húst pirulni. Ezután a hús felszeleteljük, a szilvát mellé tesszük és rizzsel kínáljuk.

SÜTŐTÖKÖS FORDÍTOTT SÜTEMÉNY DIÓS HABBAL

Az őszi napok másik slágere és egyben szezonális alapanyaga a sütőtök.

Ez a sütemény végtelenül egyszerű, és jól variálható. Nagyon finom, fűszeres, igazi őszi/ téli csemege.

Hozzávalók (6 adag): *A töltelékhez:* 40 dkg sütőtök (hámozott), 10 dkg vaj, 10 dkg cukor, 1 fél citrom leve.

A tésztához: 15 dkg finomliszt, 10 dkg nádcukor, 8 dkg vaj, 3 db tojás, 0,5 csomag sütőpor, 1 ek. Rum, 1 kk. őrölt fahéj, 1 narancs reszelt héja.

A rumos, diós habhoz: 3 dl habtejszín, 5 dkg darált dió, 3 ek. porcukor, 1 ek. rum, 1 csomag habfixáló.

A narancsot, ha nem kezeletlen, mielőtt lereszljük a héját, áztassuk be két percre almaecetes vízbe, majd egy kefével alaposan sikáljuk meg, végül öblítsük le folyóvízzel!

A sütőtököt, miután meghámoztuk, vékonyan felszeleteljük.

Egy 27 cm átmérőjű, 5 cm magas, sütőben is használható, tapadásmentes serpenyőbe teszünk 10 dkg cukrot és 10 dkg vajat, hozzáadjuk a fél citrom levét, és addig sütjük néhányszor megkeverve, míg a cukor megkaramellizá-

lódik. Ekkor beletesszük a sütőtök szeleteket, ízlés szerint elrendezve, majd lekapcsoljuk alatta a tüzet, és így hagyjuk hűlni, amíg a tésztát elkészítjük.

A tésztához a tojások sárgájához hozzáadjuk a cukrot, a vajat, a reszelt narancshéjat, fahéjat és a rumot, majd az egészet habosra keverjük egy gépi habverő segítségével, majd apránként hozzáadjuk a sütőporral elkevert, átszitált lisztet. Ezután hozzákeverjük a csipet sóval kemény habbá vert tojásfehérjét. Végül a tésztamasszát rásimítjuk a sütőtök szeletekre. Előmelegített sütőbe tesszük, és 190 fokon 35-40 percig sütjük, tűpróbalval ellenőrizzük. Miután megsült, hagyjuk hűlni, majd kifordítjuk egy tálra, és szeletelve a rumos dióhabbal tálaljuk.

A rumos dióhabhoz a tejszínt a porccukorral kevés ideig verjük, majd hozzáadjuk a habfixálót, apránként a darált diót és a rumot, majd folyamatos keveréssel kemény habbá verjük az egészet.

Borajánló:

Az idén, egy francia bormustrán nagy sikert elért szekszárdi borász: Dúzsi Tamás borát ajánljuk, aki minden novemberben megörvendtet minket újborával: Szent Márton napi Pipe, 2015.

„Ez a bor minden évben a szüreti év első bora. Korai vörösbor fajtákból készítjük, amely Márton-napjára már a fogyasztók asztalára kerül. Frissességével és gyümölcsösségével sok borszeretőt magával ragad.

Fajtái: Zweigelt, Portugieser, Me-noire, Blauburger.”





Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ az éves jelmondatunkat: Veled tartok,
- ❖ a nyári családnapok végén a bőséges aratást
- ❖ hogy a kihelyezett családnapokon is „óbudavári” léggör volt
- ❖ hogy a családoknak nyáron több idejük jutott a pihenésre és közös programokra
- ❖ Péter diakónust, aki pappá szentelésére készül
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ a 25 éves jubileumi fiútábort, a lánytáborokat, a lelkes fiatalokat
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe,
- ❖ házastársunkat és gyermekeinket.



Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy a házaspárok a családnapokon megfogalmazott elhatározásaikat meg tudják valósítani
- ❖ hogy a régiók és családcsoportok megújuljanak, felfrissüljenek, és gyümölcsöző munkát végezzenek
- ❖ hogy az új iskolaévben a tanulók és a hallgatók növekedjenek tudásban és szeretetben
- ❖ hogy bőséges áldás kísérje a CSAK 12. évfolyam családjait valamint az újonnan induló szövetségi és családakadémiás évfolyamokat
- ❖ hogy a budapesti leányszentély felépülhessen
- ❖ áldja meg Gertrúd-Mária nővért, hogy jó egészségnak örvendhessen és erőt kapjon áldozatos munkájához
- ❖ hogy áldja meg az új vezető házaspárok tevékenységét
- ❖ betegséggel és nehézséggel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek
- ❖ a papi, szerzetesi és családos hivatásokért
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen.

ÓRIÁSI apróságok
(gyerekszám)

A szülők otthon beszélgetnek a terveikről.

Lányuk a szomszéd szobában könyvet olvas.

– Jó lenne szervezni össze egy tematikus hétvégét!

– Igen, biztos sokan jönnének.

A lányszobából: – Anya, milyen az a fanatikus hétvége?



Strandon. – Anya, mivel kentek be magad? Nagyon csúszik a bőröd!

– Shea vajjal.

– Mivel, anya? Teavajjal?????



Beni 5 éves: – Anya... Istennel úgy találunk ki magamat, hogy te nagyon örülsz!



Az 5 éves egy nap hangosan azt mondja:

– Én nem leszek apuka!

– Miért nem akarsz apuka lenni? – kérdezem.

Erre ő:

– Hát kinek legyenek, ha már mindenkinek van?!



2 éves lányom a minap nem akart köszönni a szomszéd idős bácsinak. Noszogatásomra végül mégis kibökött egy halk „szia”. Mondom neki:

– Nem szia, hanem csókolom vagy jó napot!

Erre ő teli torokból:

– Csónapot! – majd beszaladt a kapun.

Tünde öltözködik.

Anya: – Nincs meg az egyik zoknid?

Tünde: – Az egyik megvan, a másik veszett el!



Kislányom: – Anya, papa ma Csipkerózsikát játszott!

– Hogyhogy?

– Mi szépen játszottunk mamával, ő meg folyton elaludt...



Reggel siettünk a suliba, oviba a gyerekekkel. Az autóban vettem észre, hogy a gyűrűimet otthon felejtettem.

Erre kislányom (5 éves) azt mondja nekem:

– Anya, akkor ne hogy barátkozz idegenekkel! Ha valaki gyűrűt szeretne neked adni, akkor azt mondd, hogy köszönöm, már foglalt vagyok!



„Anya, az anyajegy azért van rajtunk, mert azzal mehettünk be a pocakodba?”



Ovi utáni beszélgetés:

– Panninak megy a hasa. Majd ha megáll valamikor, akkor jön oviba.



Gazdaságpolitikai beszélgetés az utca emberével:

Az utca embere: – Hányadik?

Anya: – Az ötödik...

Ue.: – És ki fogja őket eltartani????!!

Anya: – És ki fog MINKET eltartani?

Schönstatt hírek

A 2015. év nyarán tizenegy családnapos hetet tartottunk Óbudaváron a Nemzeti Együttműködési Alap támogatásával. A családnapokon 150 család 752 fővel vett részt.



2015. június 27-én tartottuk a Házaspárok útja ünnepet, melyen 181 fő vett részt. A szentmisén a perselypénz 25 500Ft volt. Köszönjük szépen minden adakozónak.



Augusztusban Mannheimból német zarándokok látogattak el hozzánk, akik szentmisén vettek részt a kápolnában.



Több pályázaton is sikerült támogatást nyernünk. A Nemzeti Együttműködési Alap működési pályázatán 1 050 000 Ft-ot, a szakmai pályázatán 1 200 000 Ft-ot és a Nemzeti Család és Szociálpolitikai Intézet szakmai pályázatán 1 000 000 Ft-ot.



Megnyertük az MVH támogatást új Renault Traffic 9 személyes kisbusz vásárlására 10 136 000Ft értékben.



A 2014. évi 1% felajánlásból 741 686Ft-ot kapott az egyesület. Hálásan köszönjük minden adományozónak.



Családakadémia – nemzetközi tapasztalatcsere –

2015. július 17–20.

Tizenharmadik alkalommal gyűlünk össze közös munkára. Ausztria, Németország, Magyarország, Svájc és Spanyolország Családakadémiáinak tapasztalatait osztottuk meg egymással és tanultunk közösen.

Erhard Leonhard atya tartott Kentenich atya tanítása alapján előadást a témánkról: Hogyan tudunk „hatalommal” beszélni? Hol találhatunk a hallgatósággal minél inkább közös érzékelési pontokat, melyek a befogadást lehetővé teszik?

A megfigyelés a kulcsa mindennek, s az erre való képességünk fejlesztése a lényeg mindenkinek, aki előad, vagy családtréner szeretne lenni.

A tapasztalatok minden országból azt igazolták, hogy a lelki kísérés fontos munka, legnagyobb hiány ma azokban az emberekben van, akik „Te” tudnak lenni valaki számára.

Aki kísérője, támasza tud lenni bárkinek, az a legnagyobb kincs. Nagy a feladat és a felelősség!

„Ajándékozd az idődet!” – volt a címe egy házaspár nagyon átküzdött előadásának, akiknél a kísérők nem adták fel

a harcot, s a rászánt idő megtérült. Ki tudtak bontakozni a kísérésnek köszönhetően.

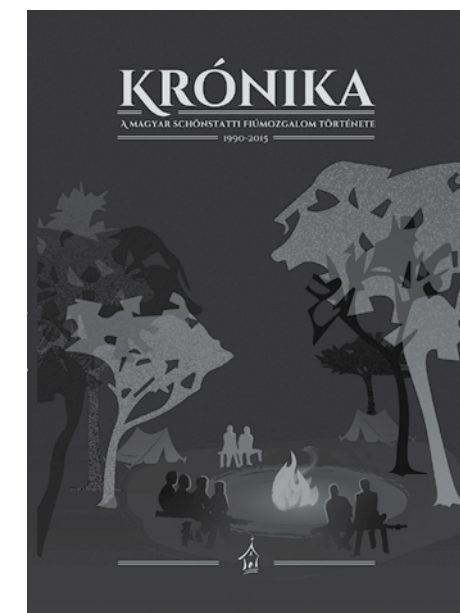
Egy másik házaspárnál a „nem adom fel!” mottó valósult meg, akik a képzés második évében bejelentették, ez nem megy...Lelki kísérésnek köszönhetően jutottak el előadásuk megtartásáig, ami szinte életgyónás mélységű alkalom volt.

Ferenc pápa kérésére gondolt kis csapatunk, amikor azzal az erős elhatározással váltunk el egymástól, hogy a Családakadémia olyan kincs, melyet érdemes egészen a világ végéig, a perifériáig is elvinni... MPHIC!

Megjelent a Fiúmozgalom Krónikája

25 év. 1990-ben egy nyári táborral kezdődött, s azóta évről évre növekszik, bővül a Fiúmozgalom. E negyed évszázad összegyűjtött történetét mutatja be a Krónika. Bemutatjuk az egyes időszakok legfontosabb eseményeit, folyamatait, amelyek a Fiúmozgalom létrejöttéhez, növekedéséhez, lelki mélyüléséhez vezettek. Nagy hangsúlyt kaptak az élménybeszámolók is. A kötetet archív fényképek, írások, valamint táborzáró dalok teszik színesebbé.

A Krónika 1500 Ft-ért megvásárolható Palásthy Gergelynél (gergely@palasthybt.hu), valamint Óbudaváron a képzőház földszintjén.



Az egyetlen út: a szeretet

Julinak. Nincs még egy ilyen csoda, mint Te.

Dórinak. Nélküled nem érteném, hogy soha meg nem szűnik.

És persze Hajninak – mert szeretlek.

És Annamarinak, Julcsinak, Anyának, Marcsinak, Bandusnak, Vövinek, Borinak, Dorkának, Ritának, minden valaha volt Annának, Rebinek, Zsuzsinak, Lizinek, Kingának, Alinak, Krisztinának – és még sorolhatnám, mert Töletek tanul-tam meg, hogy valóban ez az egyetlen út – köszönöm.

1 Szóljak bár Shakespeare, Pázmány vagy Boccaccio nyelvén, vagy a Facebook szöveg nélküli billentyű-kombinációin, ha szeretet nincs bennem, csak lejárt bakelit vagyok, vagy recsegő hangszóró. 2 Legyen bár ezoterikus tehetségem, ismerjem akár az összes titkot és a naponta megkétszereződő tudást,

és legyen bár akkora önbizalmam, hogy gátlástalanul sikeressé váljak; ha szeretet nincs bennem, semmi sem vagyok.

3 Adjam bár oda minden fizetésem az aluljáró hajléktalanjainak, vagy testemet darabonként a haladókknak: ha szeretet nincs bennem, semmit sem használ nekem.

4 A szeretet megvárja a vihar végét, a szeretet a lehető legjobb ajándék, amit másoknak adhatunk, nem féltékeny és nem irigykedik semmire, mert a

szeretetnek elég a szeretet. Nem büszkélkedik azzal, amit csak ajándékkba kapott, de büszke egyetlen és megismételhetetlen életére és lelkére. Nem nézi le azt, aki kevesebbet kapott valamiből, de sokkal többet másból. 5 A szeretet nem tapintatlan – de nem is épít homokvárat kegyes hazugságokra; nem harácsol magának – de nem is ad gondolkodás nélkül; nem tart haragot örökké, hanem megbocsát, de csak miután igenis haragra gerjedt; nem ítél meg senkit a profilképe alapján, mert ismeri az idővonalak mögé bújó életeteket. 6 Nem örül annak, ami eltér belső igazságától: nem követi a Gender-elveket, nem

vásárol ázsiai rabszolgamunkával gyártott kapitalizmust, nem vonul fel szívárványszín zászlók alatt, nem hiszi magát a természet egyeduralkodójának, és nem öli meg a legvéde-

lenebbeket – de nem is ítélkezik. Az igazságban örömet leli, örül a kézzel írt levélnek, a csendben nyíló rózsának, a békét kereső politikusoknak, az utcát seprő, lelket tisztító köz munkásoknak, az erős, érzékeny, férfias férfiaknak, és a kedves, okos, nőies nőknek. 7 Nem mártíromkodik, de tűri, amit tűrni lehet; nem naiv, de bízik felebarátaiban, nem kételkedik, és nem vádol senkit alaptalanul; nem él tervek nélkül csak a pillanatnak, nem vész el a jelen

...nem tart haragot örökké, hanem megbocsát, de csak miután igenis haragra gerjedt...

kilátástalanságában, nem tékozzol-ja el kincseit, és az utolsó pillanatig remél, mert tudja, hogy semmi sem tart örökké, egyedül csak a szeretet. 8 Mert a csillagok nem ismerik jövőnk ezer útját, a nyelvek ismerete nem köt össze örökké lelket lélekkel, és mindaz, amit ma biztosan tudunk, holnapra megkérdőjeleződik. Mert nem értünk el a tudományok határáig, mert mindig marad ismeretlen tartomány, és soha nem fogunk választ kapni a legnagyobb mértékre; de a szeretetnek nincs szüksége kérdésekre, nincs szüksége tudásra, nincs szüksége még csak biztos megélhetésre sem a biztos holnaphoz – a szeretetnek nem kell más, csak a szeretet.

És a szeretet soha meg nem szűnik.

Az utolsó, igazán nyár illatú napokat is magam mögött hagyva lelkesen leültem, hogy írjak ennek az időszaknak a gazdagságáról. Égett bennem vágy, formába önteni azt a rengeteg kegyelmet, amit kaptam. Meglepődve tapasztaltam, hogy bármennyire akarom, nem megy. Teli vagyok élménnyel, mély és meghatározó élményekkel, viszont kevés szavam van mindehhez.

A facebook-on egyre több ismerősömnél jelennek meg különböző, Istenről szóló mondatok: „Isten jó, Isten végtelen...” stb. Biztos jó szándék áll mögötte, azonban akaratlanul eszembe jutott egy beszélgetés, amikor pár leányzó szembesített azzal, hogy a mondanóm tele van közhellyel. És valóban, be kellett látnom, hogy igazuk van. Azt állítom, hogy Isten végtelenül szeret – ó, tényleg?! –, valami újat, ezek a szavak már üresen konganak.



Vagy talán azért mégsem...?

Hisz mély igazságok vannak a szavak mögött. Csak annyiszor elhangoztak már, annyiféle helyzetben, annyi szájból, hogy el tudnak bizony kopni. Hogyan tudom akkor továbbadni a felismert igazságot? Ha igazán szívem bensejéből szólok, ha az szerves része az életemnek, akkor az nem lehet közhely. Egyszerűen nem hangozhat annak. És azt hiszem, ez küldetésünk. Ilyenformán továbbadni az életet. Nem megtartani, nem félni attól, hogy hiteltelenek leszünk. Őszintén, létté váltani a megfogalmazott tapasztalatot. Lehet, hogy dadogva, lehet, hogy félszavakkal, vagy csak egy mozdulattal. A lényeg a megosztáson van. Hogy valami túlsordul bennem, amit nem akarok kisajátítani.

Az előző hónapjaim fontos üzenete volt a jelenlét: jelen lenni ott, ahol vagyok, úgy, ahogy vagyok. Jelen lenni, kapcsolódni a folyamatosan Jelenlévőbe, megtapasztalva azt, hogy lehetek bármilyen, Ő elfogad. Ez annyira felszabadító

tud lenni! Csak elfelejtjük. Legalábbis én folyton. A szárnyaló szabadságból befordulok, elúsztatom az időt, beszűkül a látásom (sokszor csak a laptopom képernyőjéig látok). Emberségünk egyik nehézsége, hogy felismerjük a jót, és mégsem tesszük. Furcsák vagyunk. Tudjuk, mi szolgál igazán a javunkra, de leragadunk, eltévedünk újra és újra. Ilyenek vagyunk mi. Milyen jó, hogy az Úr ennyire türelmes! Elképzelem, ahogy szerető atyai mosollyal nézi a visszatalálásainkat.

Nyáron valahogy kitágul a világ. És nem azért, mert súlyos pénzekért megszűnnek a földekre utaztam el. Egyszerűen, azt hiszem, ráérősen jobban kinyitom a szívem. A szemem. Sokféleképpen kiviláglik a lényeg. Leegyszerűsödnek a formák. Mindig meglepődöm, hogy mennyire kevés elég ehhez!



Hatalmas örömet okoz puszta csak elmesélni ezeket az élményeket. Például, hogy fogtuk a táskánkat, és barangoltunk pár napot a Mátrában. Elmondhatatlanul nagy szabadságot tapasztaltam – parányi emberként csodálkozva létezni a teremtett világban. Nevetni, beszélgetni, alázatosan csöndben lenni, kávé kortyolgatni a harmatos fűben, és reggeli közben együtt megrágni az aznapi evangéliumot is. Annyi minden belefér!

Voltam egy szemlélődő lelkigyakorlaton, ahonnan pár nap után már igencsak elvagyódtam. Hálás szívvel, de úgy éreztem, menni akarok, tele voltam tervekkel. Meglepett az engem kísérő nővér reagálása: engedjem el ezeket a vágyaimat, amíg itt vagyok, legyek egészen ott, az Úrral.

Persze, kell terveznünk, de olyan jó lenne minél többször úgy igazán a jelenben maradni. Természetességgel.

Hív az Isten. Hív a Vele való kapcsolatra, hogy mélyen belém gyökerezzen a mondat, közhely-mentesen magamba szívjam azt, hogy Ő végtelenül szeret. Nem csak nyáron. Nemet mondhatok a beszűkülésre, rácsodálkozhatok, kapcsolódhatok, szerethetek, ajándékozhatok a hétköznapokban is. A küzdelmek meg kihagyhatatlanok. Nyilván nyáron is voltak. De arra hív, hogy csináljam Vele. Mindent. És ez hihetetlenül felszabadító: jelen lenni, Benne lenni és együtt járni az utat.

(2015. szeptember 7.)



Ozsvári Csaba

Csendesen szemlélem az oltárra kitett oltáriszentséget. Felfoghatatlan. Jézus jelenléte. Elhoztam ide magammal a szentségimádásra az összes örömet, hálámat. A terheket, nehézségeket, a rámbízottakat, azokat akiknek a szenvedéséről, aggodásáról tudok a környezetemben.

Azostyakörülragyogó sugarak. Hanem oldódnak is meg a nehézségek, könnyebbé válnak. Köszönöm, hogy értem is meghaltál, engem is küldesz, számítasz rám.

Vezess azon az úton minket amit nekünk szántál.

Ozsvári Csaba: Monstrancia 1994.



Jubileumi nagy tábor

